

ת"פ 61316/08/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ב.מ., הנאשם

בית משפט השלום בקריית גת

12 דצמבר 2017

ת"פ 61316-08-16 מדינת ישראל נ' מ'
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד זלמן עדי
נגד
ב.מ. - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד מיכה גבאי

הכרעת דין

בפתח הדברים, וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, בית המשפט מודיע לנאשם על זיכויו מעבירה אחת של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כתב האישום ורקע כללי

1. כפי הנתען בכתב האישום, ביום 24.08.2016 בסמוך לשעה 21:00, נפגש הנאשם בשכונת אxxxx באxxxx עם מי שהייתה בת זוגו מזה כשנה (להלן: "ש", "המתלוננת"). וכך, במהלך הפגישה האמורה ולאחר חילופי דברים בין השניים, **איים** הנאשם על ש', בכך שהצמיד בקבוק בירה שבור (להלן: "שבר הבקבוק") לצווארה ודרש הימנה שתספק לו מידע בהתאם לשאלות ששאל אותה. ש' השיבה כי אין לה קשר לעניין, אולם בכל פעם שחזרה על תשובה זו, הנאשם **איים** עליה בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לחלקים שונים בגופה, תוך שהוא דורש ממנה לקבל את המידע. וכך, המשיך הנאשם לנעוץ את שבר הבקבוק בפלגי גופה השונים של ש' ופצע אותה.

בהמשך, פנו ש' והנאשם ללכת יחדיו עד אשר הגיעו לתחנת הדלק "אלונית" הסמוכה לאצטדיון (להלן: "תחנת הדלק"). שם, **תקף** הנאשם את ש' בכך שאחז בידה בחוזקה ומשך אותה, תוך שהוא דורש ממנה להמשיך וללכת עמו.

מיד ובסמוך למתואר לעיל, משהגיעו לרחוב מלכי ישראל בכניסה לאxxxx, **איים** הנאשם על ש' בכך שהוציא בשנית את שבר הבקבוק ודרש ממנה להיכנס עמו אל תוך האנדרטה הסמוכה. משסירבה ש' להיכנס עם הנאשם לאנדרטה, הלה **איים** עליה באומרו: "בשכונה אני אעשה זאת, בשכונה אדקור אותך עם הבקבוק בירה בצוואר", ואף הוסיף ואמר כי אם מישהו יתקרב אליהם הוא יניח שוב את שבר הבקבוק על צווארה ויהרוג אותה. בהמשך, עת המשיכה ש' ללכת יחד עם הנאשם, האחרון קילל אותה באומרו: "זונה שרמוטה", ו**תקף** אותה בכך שבעט בה באזור האגן באמצעות רגליו, בעודו מצמיד את שבר הבקבוק אל חלקים שונים בפלגי גופה, פעם בצד שמאל ופעם בצד ימין.

לאחר מכן, כאשר הגיעו השניים לביתו של הנאשם ומשש' הבחינה ברכב אשר חנה במקום וניגשה לעברו, **איים** עליה הנאשם בכך שהצמיד שוב את שבר הבקבוק לגופה ואמר לה שאם אמו תצא הוא יגמור עליה.

בהמשך למתואר לעיל, עת שבו לשכונת אאאאא, **איים** הנאשם על ש' בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לגופה ואמר לה: "אל תדברי אחרת אני גומר אותך". עוד ובסמוך, ולאחר שש' לא השיבה לשאלותיו, הנאשם **תקף** אותה בכך שהיכה בה בראשה באמצעות ידיו, סטר לה, בעט בה באמצעות רגליו ודחף אותה אל עבר האבנים אשר היו מונחות על הרצפה, עד אשר היא נפלה ארצה. כתוצאה ממעשים אלו, נחבלה ש' בכפות ידיה, באופן בו נגרמו לה **חבלות של ממש** בדמות רגישות ניכרת ונפיחות בצד אולנרי של שורש כף היד עם פצע שטחי של העור בצד אולנרי פלמרי בימין, הגבלה בתנועות של שורש כף היד, הגבלה בתנועות של הצוואר וכאבים מעל סטרנו מסטודוס ימין.

עוד ובהמשך, עת הגיעו לביתו של הנאשם בשנית, הלה **איים** על ש' באומרו: "יש לך שלוש שניות להיכנס אם לא אני מוציא את זה", וזאת תוך שהוא מכניס את ידו אל עבר הכיס, שם הניח את שבר הבקבוק. כמו כן, **כלא** הנאשם את ש' בביתו, בכך שלא אפשר לה לצאת את הבית וזאת חרף בקשותיה החוזרות ונשנות, ולאחר מכן אף חסם את דלת הכניסה לחדרו באמצעות המיטה, התיישב עליה והמשיך לדרוש מש' שתענה לשאלותיו. וכך, לאחר שלא סיפקה תשובה שתעמוד בציפיותיו, **איים** עליה הנאשם בכך שאמר לה שיש לו סכין בארון ואין לו צורך בשבר הבקבוק, וכי הוא יכול להמשיך במה שהחל בו. לאחר אלו, הנאשם הוציא את שבר הבקבוק מכיסו **ואיים** על ש' באומרו: "כל פעם שתקבלי דקירה ותצעקי את תקבלי ישר אוטומטית. את תקבלי שוב". כמו כן, הנאשם הוסיף ואמר כי אם ההורים שלו יבואו הוא ידקור אותה בצוואר ואז יגמר הסיפור. עוד במועד ובמעמד המתוארים, הנאשם המשיך לשאול שאלות את ש', ומשזו לא השיבה כרצונו, דקר אותה ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וגרם לה **לפציעה** בדמות דקירה בצד לטרנלי דיסטלי של ירך ימין ושטף דם תת עורי בקוטר של 3 ס"מ. בסמוך לאלה, ומשהשמיעה ש' קול בכי, **איים** עליה הנאשם בכך שהתקרב אליה עם שבר הבקבוק, תוך שהוא מסמן לה שתהיה בשקט. לבסוף, משביקשה ש' מהנאשם שיאפשר לה ללכת לביתה, הלה הסכים לבקשתה, תוך שהוא מאיים עליה באומרו: "טוב תלכי ותיזהרי לעשות איזה טעות".

עוד נטען בכתב האישום, כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך כחודש עובר ליום 24.08.2016, **הרס** הנאשם במזיד מכשיר טלפון נייד (מסוג "אייפון 5") השייך לש', בכך שזרק אותו אל עבר פח אשפה, מה שהביא לידי כך שהמסך שלו נופץ והמכשיר נשבר.

כן נטען, כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך כחודשיים עובר ליום 24.08.2016, **תקף** הנאשם את ש', בכך שמשך אותה, היכה בראשה באמצעות ידיו, דחף אותה אל עבר הרצפה וירק לעברה.

בנוסף, במועד שאינו ידוע במדויק, אך לאחר האירוע הנטען לעיל, **תקף** הנאשם את ש' בכך שסטר לה בפניה, אחז באבן גדולה, זרק אותה לעברה ופגע בגבה. לאחר מכן, כך נטען, הנאשם הכניס את ש' לחדרו **ואיים** עליה באומרו כי ירביץ לה. עוד ומיד בהמשך, **תקף** הנאשם את ש' בכך שהיכה בפניה באמצעות ידיו, אחז בה בכוח ומנע ממנה לצאת את ביתו.

בסופו של כתב האישום, נטען כי ביום 20.08.2016, **איים** הנאשם על ש' באומרו: "את לא יהיו לך ילדים היום אני רוצח אותך אני גומר אותך 'שרמוטה". עוד ובהמשך, הנאשם חייג למכשיר הטלפון הנייד של חברתה של ש', **ואיים** עליה בפגיעה באחרונה באומרו: "תגידי לחברה שלך שהיא מתה".

2. בגין כל אלו, יוחסו לנאשם עבירות של **איומים (שלוש עבירות)**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **כליאת שווא**, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; **תקיפה הגורמת חבלה ממש לבן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; **היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; **פציעת בן זוג כשעברין מזוין**, לפי סעיפים 335(א)(1) ו-335(ב) לחוק העונשין; **ותקיפה סתם של בן זוג (שלוש עבירות)**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

3. במסגרת הליך הבאת הראיות, העידו מטעם המאשימה: הגב' נ' א' (ע"ת/1), אימה של ש', (להלן: "נ"); ש' עמוד 2

(ע"ת/2); הגב' ל.ג. (ע"ת/3), חברתה של ש' (להלן: "ל"); הגב' ס.ש. (ע"ת/4), חברתה של ש' (להלן: "ס"); החוקרת רס"ב מירי סיני (ע"ת/11) (להלן: "החוקרת סיני"); והחוקר רס"מ דני סעדון (ע"ת/7) (להלן: "החוקר סעדון").

בנוסף לאלו, הוגשו מטעם המאשימה הראיות הבאות: תמונות שצולמו על ידי נ', המתעדות את "סימן דקירה" ו"סימן כחול כתוצאה מבעיטה" ברגלה הימנית של ש' (סומן ת/1. למועד צילומן אתייחס בהמשך); דיסק ובו סרטון מתחנת הדלק (סומן ת/2); תמונות שצולמו על ידי החוקרת סיני ביום 25.08.2016, המתעדות את החולצה והמכנס שש' לבשה, ואת סימני החבלה ברגליה ובכפות ידיה (סומנו ת/3א, ת/3ב ו- ת/3ב); תעודה רפואית מ"ביקור רופא" בעניינה של ש', מיום 25.08.2016 (סומן ת/4); תמונות שצולמו על ידי החוקר סעדון ביום 28.08.2016, המתעדות את הטלפון הנייד של ש', עם מסך מנופץ (סומן ת/5); ציור של שבר הבקבוק, שצויר על ידי ש' במהלך חקירתה החוזרת בבית המשפט (סומן ת/6); דיסק ובו הקלטת השיחה הטלפונית בין הנאשם לל', סרטון מתחנת הדלק ו"סרטון מצלמת חשוד" (סומן ת/7. יצוין, כי על אף הכתוב על גבי הדיסק, אין בו סרטונים שצולמו על ידי הנאשם); עדותה של ל' במשטרה, מיום 29.08.2016 (סומן ת/8); החולצה והמכנס שלבשה ש' ביום 24.08.2016, שנתפסו על ידי החוקרת סיני, וטופס רישום מוצג (חולצה ומכנס) שנערך על ידי החוקרת סיני ביום 25.08.2016 (סומנו ת/9, ת/10 ו- ת/11, בהתאמה); מזכר בדבר תפיסת החולצה והמכנס, שנערך על ידי החוקרת סיני ביום 25.08.2016 (סומן ת/12); תמלול של שיחת הטלפון בין הנאשם לל', שנערך על ידי החוקר סעדון (סומן ת/13); הודעותיו של הנאשם במשטרה מהמועדים 25.08.2016 בשעה 17:50, 25.08.2016 בשעה 20:12 ו- 29.08.2016 בשעה 14:16 (סומנו ת/14, ת/15 ו- ת/16, בהתאמה); ודו"ח צפייה בסרטון מתחנת הדלק, שנערך ביום 29.08.2016 על ידי רס"מ אלון שדה (סומן ת/17).

מנגד, מטעם ההגנה העידו: הנאשם (ע"ה/1); מר ד.ו. (ע"ה/2) (להלן: "ד"), חברו של הנאשם ומכרה של ש'; ומר מ.ת. (ע"ה/3) (להלן: "מ"), חברו של הנאשם ומכרה של ש'. מעבר לעדויות אלו, לא הוגשו מטעם ההגנה ראיות נוספות.

עיקרי גדר המחלוקת

4. ראשית חוכמה ייאמר, כי הנאשם לא כפר בכך שבמועדים הרלוונטיים היו הוא וש' בני זוג מזה כשנה (ראו המענה לכתב האישום, מיום 23.01.2017). באשר לאירוע מיום 24.08.2016, הנאשם הודה כי במועד זה התגלע ויכוח חריף בינו לבין ש', שכלל חילופי דברים וקללות הדדיות. כמו כן, הלה הודה כי בעודם היו ב"אאאא", ולאחר שש' תפסה אותו, הוא תפס אותה מהזרועות והפילה לרצפה. כמו כן, הנאשם הודה כי עת היו בתחנת הדלק, הוא תפס את ש' בידה ומשך אותה כדי להקימה; כי איים על ש' ביום 20.08.2016; וכי איים באותו מועד על ל' במהלך שיחתם בטלפון. לצד אלה, הנאשם הכחיש את כל יתר המיוחס לו בכתב האישום. כך, הנאשם הכחיש שאחז בשבר בקבוק, ומכאן שלטענתו, בוודאי גם לא איים או תקף באמצעותו את ש'. כמו כן, למעט אלה שהודה בהן כאמור, הלה הכחיש את כל יתר עבירות התקיפה והאיומים המיוחסות לו בכתב האישום; שהרס את הטלפון הנייד של ש'; ושכלא אותה בביתו.

למעשה, למראה ולמשמע מכלול הראיות, העדויות והטענות בתיק, עולה כי טענתו העיקרית של הנאשם היא שש' הייתה אובססיבית כלפיו, וכי במהלך הריבים בינם, איימה לא אחת כי תהרוס לו את החיים. ומכאן, כך לטענת ההגנה, לאחר ריב נוסף שהתגלע בינם, החליטה ש' לממש את איומה - ולפיכך, לצד "ניפוח" המעשים שבהם הודה הנאשם, בדתה מליבה והעלילה עליו את כל יתר המיוחס לו בכתב האישום.

5. מנגד, המאשימה טענה כי הוכח מעבר לספק סביר ביצועו של כל מעשה ומעשה המיוחס לנאשם, ועל כן היא

עתרה להרשעו בכל העבירות המיוחסות לו.

6. בנקודה זו יצוין, כי כתב האישום מגולל מסכת ארוכה של אירועים נפרדים שהתרחשו במועדים ובמקומות שונים, וכאשר חלק מהאירועים עצמם נפרסים אף הם על פני מקומות ומועדים שונים (והכוונה בעיקר לאירוע מיום 24.08.2016), ומורכבים מ"אירועי משנה". משכך, לצד האירועים שבהם הודה הנאשם ובהינתן המחלוקת בין הצדדים כפי שזו הוצגה לעיל, בית המשפט יבחן כל אירוע ואירוע-משנה בהתאם לסדר שבו הם מופיעים בכתב האישום, ראשון ראשון ואחרון אחרון, ויכריע בנוגע לכל אחד מהם אם עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר את התקיימותו.

דין והכרעה

טיבו של "הספק הסביר" והערכת העדויות באופן כללי

7. בטרם אעבור לניתוח הראיות ופירוט ההכרעה בהן לגופו של עניין, ראוי להזכיר כי על מנת שבית המשפט ירשיע אדם בפלילים, שומה על המאשימה להוכיח את אשמתו מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין).

ברי כי אין די בכל ספק באשר הוא כדי להביא לזיכויו של הנאשם וכדי לעמוד במבחן "הספק הסביר", על האחרון לעורר ספק המותיר, על פי מבחני השכל הישר, ההיגיון וניסיון החיים, שאלה אמתית באשר לאשמתו; יוצא אם כן, כי כדי להרשיע אדם בפלילים, נדרשת רמת ודאות גבוהה, אך לא בהכרח מוחלטת, כי ביצע את שמיחוס לו (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל, פד"י מז(4) 221, 652 (1993); פסקה 64 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל בע"פ 4456/14 אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל, (29.12.2015)).

ודוק, דרישה זו להוכחת אשמתו של אדם מעבר לספק הסביר כתנאי להרשעתו בפלילים, והטלת נטל הראיה וההוכחה על שכמה של המאשימה, קמה לנוכח ההכרה בתוצאה ההרסנית שעלולה להיות להרשעה בפלילים, על כל המשתמע מכך, ומתוך הרצון להתמודד עם החשש מפני הרשעות שווא אשר עלולות לשלול מאדם את חירותו ואת שמו הטוב, וזאת על לא עוול בכפו; כמו כן, דרישה זו מעוגנת בתפיסה חברתית, ונועדה להגן על אמון הציבור בהגנותו של ההליך הפלילי (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, (25.01.2007); ע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' מדינת ישראל, (06.09.2016)).

8. עוד יש להזכיר, הגם שהדבר הינו בבחינת מושכלות ראשונים, כי סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), מורה כי בית המשפט הוא שיעריך את משקל העדויות שנשמעות בפניו ואת מהימנותם של העדים, וזאת על פי התנהגותם, נסיבות העניין, אותות האמת שהתגלו במהלך המשפט, מבחני השכל הישר וניסיון החיים. ההתרשמות מעדותו של עד הינה חלק בל ינתק מהקביעה בדבר מהימנותו, אם כי ברי שממצאי מהימנות אינם יכולים להישען על "תחושות" גרידא, והקביעה בעניין זה תיעשה לאחר שקילת מכלול של שיקולים, כגון הגיונה הפנימי של העדות, עמידתה במבחן יתר הראיות בתיק, הקוהרנטיות הפנימית שלה, סימני האמת העולים ממנה וההתרשמות מאופן מסירתה (ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני, (01.09.2008)).

9. עקרונות כבדי משקל אלו, ילוו את בית המשפט לאורכה ולרוחבה של ההכרעה השיפוטית בדבר אשמתו או חפותו של הנאשם.

10. במקרה דנא, מצאתי לציין כבר בתחילת הדברים, כי **מצאתי להעדיף בצורה מובהקת את עדותה של ש' על פני**
עמוד 4

זו של הנאשם. למסקנה זו הגעתי לאחר ששמעתי את עדותה של ש' בבית המשפט והתרשמתי בצורה בלתי אמצעית מאופן מסירתה, מהתנהגותה על דוכן העדים ומיתר סימני האמת שנגלו בה. כך להתרשמתי, עדותה של ש' נמסרה באופן סדור, והייתה קוהרנטית ובעלת היגיון פנימי; ש' העידה על הדוכן וסיפרה את הדברים בלשון נהירה וללא כחל וסרק, לא ניסתה להתחמק ממתן תשובות לשאלות שכביכול אינן נוחות לה, ותוך שניכר כי אינה מבקשת להעצים באופן מלאכותי את מעשיו של הנאשם וליתן להם נופך מחמיר או לייחס לו דברים שלתפיסתה הוא לא ביצע. גם בכול הנוגע להתנהגותה במהלך מסירת העדות ואופן מסירת הדברים, ניכר כי ש' החליטה לפרוק עול שנשאה במשך תקופה לא קצרה, כאשר קולה רעד לעיתים קרובות, לעיתים הייתה על סף דמעות ולעיתים התקשתה להוציא את הדברים, ולכל אורכה שיקפה עדותה את אותו כאב שאופייני לקורבנות של עבירות אלימות שאותן חוו במסגרת של יחסים זוגיים. בית המשפט התרשם עמוקות מעדותה של ש', ולא נותר כל ספק בליבי כי דבריה בבית המשפט, שנמסרו מדם ליבה, הינם מהימנים ומשקפים את המציאות כהווייתה, כפי שזו נתפסה בעיניה בשעת קרות האירועים.

אף בכל הנוגע לתוכן עדותה ש', כאמור, מצאתי כי זו בעלת היגיון פנימי, נעדרת סתירות מהותיות ואף נתמכת בראיות חיצוניות, אשר בהחלט יכולות לשמש **כחיזוק** משמעותי לגרסתה. עוד ארחיב בעניין זה בהמשך, אולם אעיר כבר עתה בכל הנוגע לאותן ראיות חיצוניות שיש בהן כדי לחזק את גרסתה של ש', כי הכוונה בעיקר לעדותה של נ', אימה של ש', אשר מצאתיה כאמינה ומהימנה; לבגדים שש' לבשה ביום 24.08.2016, ובייחוד למכנס ובו שני קרעים וכתמים שנחזים להיות כתמי דם (לצד כתמים דומים על חולצתה); לתיעוד החבלות על רגליה וכפות ידיה; לתעודה הרפואית, ממנה עולה כי לש' נגרמו חבלות בידה, פצע דקירה בירך ימין, ושטף דם תת עורי; לסרטון מתחנת הדלק; ולמצבה הנפשי במהלך פגישתה עם אימה בסמוך לאחר קרות האירועים ובעת גביית עדותה הראשונה, כמה שעות לאחר מכן. ושוב ייאמר, כי בהמשך בית המשפט עוד יידרש לראיות אלה בהרחבה.

למול אלה, הנאשם לא הותיר בעדותו רושם חיובי בליבו של בית המשפט. לאורך כל עדותו ניסה הנאשם לצייר תמונה לפיה ש' נהגה כלפיו באובססיביות ומשביקש לסיים את הקשר עימה, אימה להרוס לו את החיים, ומימשה איום זה באמצעות כך שבדלתה מלבה אירועי אלימות רבים שמעולם לא באו לאוויר העולם. אולם - מעבר לכך ששוכנעתי כי קשה ליישב טענה זו עם יתר הראיות בתיק - הרי שגם בכל הנוגע לעדות עצמה ולאופן מסירתה, התרשמתי כי הנאשם הרבה להיתמם, למזער את מעשיו שלו ומנגד להפריז בחלקה של ש' באירוע. כמו כן, כך להתרשמתי, הנאשם ניסה פעמים רבות להתחמק ממתן תשובה לשאלות שאינן נוחות לו, השיב אך לאחר שנטל לעצמו שהות לשקול בדברים, וכאשר גם התשובות לגופן עוררו לא אחת תמיהות ותהיות, ולעיתים אף עמדו בסתירות לראיות חיצוניות ובאובייקטיביות.

בנוסף ייאמר, כי אכן הנאשם הודה בחלק קטן מהמעשים המיוחסים, מה שעל פניו, אמור ליתן נופך מהימן למכלול גרסתו. דא עקא, להתרשמתי, הנאשם ערך בעניין זה שיקולים של "עלות-תועלת", כך שעדותו הייתה מחושבת מראש ומבוקרת, תוך שניכר כי הלה נטה להודות בעיקר באותם מעשים שלגביהם ממילא קיימות ראיות חיצוניות, אובייקטיביות ומוצקות - וכל זאת מתוך תקווה כי בדרך זו יעלה בידו להפחית אמון בליבו של בית המשפט ולשוות לעדותו כמכלול נופך מהימן. אלא שכאמור זה עתה, לא זה הרושם שהותיר הנאשם על בית המשפט. כאן גם יוער, ועוד אדרש לדברים אלה בהרחבה, כי גם בעדותם של שני העדים הנוספים שהובאו מטעם ההגנה - חבריו של הנאשם - לא היה כדי לשנות ממסקנתי והתרשמתי האמורות.

11. באשר לתזה האמורה של הנאשם, בנוגע לאובססיביות של ש' ולאיומיה להרוס לו את החיים, שאותה הקפיד הנאשם להעלות שוב ושוב הן בעדותו בבית המשפט והן בעת חקירתו במשטרה (עמ' 70 לפרוטוקול, שורות 5-10; עמ' 78 לפרוטוקול, שורות 3-5; עמ' 84 לפרוטוקול, שורות 14-21; ת/14, שורות 4-5 ו-73) - ייאמר כבר עתה ועוד בטרם אגש לבחון ולהכריע בכל אירוע לגופו, כי למשמע עדותה של ש' מתקבל רושם שונה בתכלית מזה שניסה ליצור הנאשם.

כך, אמנם ש' אישרה בחקירתה הנגדית כי נפגשה עם הנאשם לאחר שביקשה להיפרד ממנו, אולם היא גם לא כפרה בכך שאמרה לו שהיא אוהבת אותו ורוצה להישאר יחד עימו. כמו כן, לשאלת הסנגור, היא אישרה כי גם לאחר שהרביץ לה ואיים עליה בפעמים הראשונות, היא עדיין לא רצתה להיפרד ממנו, וכלשונה: **"אחרי הפעמים הראשונות כי אהבתי את הבן אדם ורציתי להיות איתו"** (עמ' 21 לפרוטוקול, שורות 18-26). בנוסף, הסנגור עימת את ש' עם הודעות שהיא שלחה לנאשם כחודש עובר לאירוע הראשון, שמהן עולה כי הנאשם אינו רוצה בקשר איתה, ואילו היא אומרת שתעשה הכול כדי שזה יסתדר וכי היא אוהבת אותו - והיא אישרה כי אלה היו פני הדברים (עמ' 22 לפרוטוקול, שורות 1-18).

ועדיין, למשמע עדותה של ש', לא התרשמתי שבפינו מי שנהגה בנאשם בצורה כפייתית או הייתה אובססיבית כלפיו. מעדותה של ש' ניתן היה ללמוד כי בפנינו מי שעל אף הכול אהבה את הנאשם וניסתה באמת ובתמים לשקם את היחסים עימו וליתן לו, פעם אחר פעם, הזדמנות לתקן את דרכיו; וזאת עד שכלו מבחינתה כל הקצין, שאז היא החליטה לשבור את שתיקתה ולספר אודות מעשיו של הנאשם לאימה ובהמשך גם למשטרה. כך לדוגמא, לאחר שסיפרה שלא התלוננה חרף האלימות שנקט בה משום שלא רצתה לסבכו בפלילים, ש' נשאלה מדוע אם כך לאחר שדקר אותה כבר לא היה אכפת לה לסבכו - והשיבה בצורה אותנטית, ושלא לומר נוגעת ללב: **"זה לא קשור לדקירה, זה קשור לשלב שבו לא יכולתי לספוג יותר כי אני בן אדם"** (עמ' 31 לפרוטוקול, שורות 4-6). ויוער כי מטבע הדברים, לא כל אישה או נערה שמאוהבת בבן זוגה ושמבקשת ממנו כי לא יעזבנה היא אדם אובססיבי, כפי שניסה הנאשם לתאר, ולהתרשמותי הדברים נכונים גם במקרה הנדון.

מה גם, שהיה זה הנאשם אשר הודה במהלך חקירתו הנגדית כי דווקא הוא-הוא אשר ייתכן שהיה אובססיבי כלפי ש'. כך, לשאלתה של התובעת אם יכול להיות שהוא אובססיבי כלפי ש', שהרי הוא מתקשר לחברותיה במטרה למצוא אותה וליצור עימה קשר, השיב הנאשם: **"יכול להיות שהייתי אובססיבי, לא אמרתי שלא, אני אהבתי אותה"** (עמ' 76-77, שורות 23-25 ו-1, בהתאמה). רושם זה אף מתעצם למשמע שיחת הטלפון בין הנאשם לבין ל' (ת/7) - שאליה עוד אדרש בהמשך - שבה ניכר בקולו של הראשון שהוא מחפש אחר ש' באובססיביות, אינו מוכן לקבל את תשובותיה של ל' לפיהן ש' אינה נמצאת לידה, ובסוף השיחה אף מאיים על ל' באומרו כי חברה שלה **"הולכת למות"**; מקלל את ש'; ומצווה על ל' להתקשר לש' ולומר לה כי **"יש לה שתי דקות"** להתקשר אליו.

זאת ועוד, לאיומיה של ש' להרוס לנאשם את החיים אין כל תימוכין ולא הובא ולו בדל של ראיה שיהיה בה כדי לתמוך בטענתו זו של הנאשם. אדרבא, למשמע העדויות בתיק עולה דווקא תמונה הפוכה. קרי, לא זו בלבד שש' לא ביקשה "להרוס את חייו" של הנאשם בכך שהעלילה עליו עלילות שווא, אלא שהיא עצמה הודתה, במענה לשאלות הסנגור בחקירה הנגדית, בכך שבתחילה היא ניסתה דווקא לבטל את תלונתה לאחר הגשתה, וזאת מתוך **"רצון שהוא לא יסתכן ולא ייכנס לבית סוהר"** (עמ' 22 לפרוטוקול, שורה 22; עמ' 23 לפרוטוקול, שורות 1-6). דברים דומים - לפיהם ש' ניסתה לבטל את התלונה שהגישה נגד הנאשם ושהיא אינה מעוניינת בכך **"הוא יושב בבית סוהר"** - אף מצטיירים מעדותו של ד', שהעיד מטעם ההגנה (עמ' 86 לפרוטוקול, שורות 1-7). ונשאלת השאלה, האם כך נוהגת מי שרוצה להרוס את חייו של אדם ומעלילה עליו דברים?

12. בהמשך לדברים האמורים, יצוין כי ש' טענה בחקירתה הנגדית שבהודעה ששלחה לד' ביום **17.04.2017** ובה נרשם "ב' איתך, אני חייבת לדבר איתו", כוונתה הייתה לב' אחר (ב' א'), ולא לנאשם (עמ' 23 לפרוטוקול, שורות 13-21). והרי שלא כפי שניסתה ההגנה לצייר, דבריה אלו אינם סותרים כל עיקר את דבריו של ד' בבית המשפט. שכן, הלה העיד וסיפר אודות ההודעות שש' שלחה לו **בספטמבר 2016**, ושבהן כאמור ביקשה ליצור קשר עם הנאשם - אולם כאמור, ש' עצמה לא הכחישה שיצרה קשר במועד הנקוב עם ד' מתוך רצון לסייע לנאשם ולבטל את התלונה נגדו, וטענה כי **"זה היה פחות כדי ליצור איתו קשר אלא רצון לבטל את התלונה מתוך רצון שהוא לא יסתכן"** (עמ' 22 לפרוטוקול, שורה 22); וכי לא ניסתה ליצור קשר עם הנאשם עצמו, אבל כן ניסתה **"לעזור**

ולבטל את התלונה (עמ' 23 לפרוטוקול, שורות 1-6). רוצה לומר, במילים פשוטות יותר, כי טענתה של ש' לפיה שלחה לד' באפריל 2017 הודעה ובה חיפשה לא את הנאשם אלא ב' אחר, כלל אינה עומדת בסתירה להודעות ששלחה ש' לד' בספטמבר 2016, שבהן ביקשה לבחון כיצד היא יכולה לסייע לנאשם באמצעות ביטול התלונה נגדו.

כך או כך, יצוין כי ההודעות ששלחה ש' לד' בספטמבר 2016 לא הוצגו לבית המשפט אלא אך הוקראו מהטלפון של האחרון, וממילא, אף אם אכן עולה מהן כי ש' ניסתה ליצור קשר עם הנאשם עצמו - בעוד שהיא טענה כי לא ביקשה ליצור קשר עם הנאשם עצמו, אלא לסייע לו - עדיין שוכנעתי כי לא רק שאין בכך סתירה מהותית (בוודאי לא ככל שהדברים נוגעים לליבת האירוע), אלא שאף רוח הדברים דווקא מתיישבת ועולה בקנה אחד עם גרסתה.

גם בנוגע לעדותו של ד' באופן כללי, ייאמר כי אין בה כדי לשפוך אור, בוודאי לא בצורה ישירה, על מה שאירע באירועים הנטענים בכתב האישום, ואף לא מצאתי כי יש בעדותו זו כדי לחזק את גרסתו של הנאשם. שכן, כאמור, עדותו בנוגע להודעות שש' שלחה לו ממילא מתיישבת במידה רבה עם עדותה של האחרונה; ואילו באשר למעשי האלימות המיוחסים לנאשם לגופם, ד' סיפר בחקירתו הנגדית כי הנאשם לא סיפר לו אודות האירוע שבגינו הוא נעצר (עמ' 87 לפרוטוקול, שורות 2-6). ממילא יצוין, כי להתרשמותי עסקינן בעד שאינו אובייקטיבי, שנוטה כל כולו לטובת הנאשם ושהאמת איננה נר לרגליו. ודברים אחרונים אלו אמורים בשים לב לתשובתו לפיה הנאשם לא סיפר לו אודות האירוע שבגינו הוא נעצר (עמ' 87 לפרוטוקול, שורות 2-6). לדידי, המדובר בגרסה תמוהה שאינה מתיישבת עם ניסיון החיים והשכל הישר, וזאת כאשר אין מחלוקת לפיה הלה הרבה לשוחח עם הנאשם עת האחרון היה נתון במעצר (כך עולה מהמסרונים ששלחה לו ש' ושהוקראו באולם בית המשפט). מה גם, שאם כפי טענתו הנאשם לא סיפר לו בגין מה הוא עצור, כי אז נותר אך לתמוה הכיצד הוא ידע לכתוב לש' שהמדובר ב"תיק של 5 שנים" (ראו עמ' 86 לפרוטוקול, שורה 9).

13. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לעד ההגנה מ', אשר העיד על עצמו כ"חבר ילדות" של הנאשם (עמ' 88, שורה 2) וסיפר, בניגוד לדבריה של ש' בבית המשפט, כי מעולם לא קרה שהנאשם דקר אותו וכי לא היה נוכח בכל אירוע שהוא שבמסגרתו הנאשם סטר לש' (עמ' 87 לפרוטוקול, שורות 24-26; עמ' 88-89 לפרוטוקול, שורות 23-26 ו-1, בהתאמה).

גם כאן אציין, כי התרשמתי בצורה בלתי אמצעית מהעד עצמו ומתוכן עדותו - ולהתרשמותי זו, בהיותו חבר ילדות של הנאשם, הלה נטה לאי אובייקטיביות, תוך שניכר מהתנהגותו ומהאופן שבו השיב לשאלות כי אינו מוכן ליתן תשובות שכביכול עלולות להרע את מצבו של הנאשם, וזאת גם על חשבון אמירת אמת. בהינתן אלה, לא מצאתי ליתן אמון בעדותו, ובוודאי לא באופן כזה שיהיה בו כדי להחליש את גרסתה של ש' או לחזק את גרסתו של הנאשם.

14. זאת ועוד, במהלך שמיעת עדותו של הנאשם התברר כי במהלך כל חקירתו הראשית נכחו באולם בית המשפט עדי ההגנה, ד' ומ', ושמעו את שהעיד (ראו עמ' 70 לפרוטוקול, שורה 24). המדובר בפגם ממשי, ואף אם איני קובעת שבגין פגם זה יש להעניק לעדותם משקל אפסי, הרי שעדיין יש לדברים משמעות ראייתית לחובת ההגנה. אם כי, יצוין שדברים אלה נאמרים בבחינת למעלה מהצורך, שכן כאמור, לנוכח התרשמותי מעדי ההגנה, ממילא - וגם אילולא הפגם האמור - מצאתי כי לא ניתן ליתן בעדותם אמון או להעניק לדבריהם משקל גבוה.

15. בשים לב לכל התרשמויותי אלה, אגש לבחינת הראיות והטענות לגופן, וזאת בהתאם לסדר האירועים כפי שאלו מופיעים בכתב האישום.

למען הנוחות, ובשים לב לאורך היריעה של כתב האישום וכמות האירועים הנטענים בו, להלן יכונה האירוע הנטען שתחילתו ביום 24.08.2016 בסמוך לשעה 21:00 (סעיפים 1-19 בכתב האישום) "**האירוע הראשון**", והוא יחולק ויידון בהתאם למקומות השונים שבהם התרחשו המעשים המיוחסים לנאשם; האירוע הנטען שהתרחש כחודש עובר ליום 24.08.2016 (סעיף 20 בכתב האישום) יכונה "**האירוע השני**"; האירוע הנטען שהתרחש כחודשיים עובר ליום

24.08.2016 (סעיף 21 בכתב האישום) יכונה "האירוע השלישי"; האירוע הנטען שהתרחש לאחר האירוע השלישי (סעיפים 24-22 בכתב האישום), יכונה "האירוע הרביעי"; ואילו האירוע הנטען שהתרחש ביום 20.08.2016 (סעיפים 25-26 בכתב האישום), יכונה "האירוע החמישי".

האירוע הראשון - פגישתם של הנאשם וש' בשכונת xxxxx ("xxxxx")

16. בסעיפים 1-3 בכתב האישום, כפי שפורט בתחילת הדברים, נטען כי במהלך פגישתם בשכונת xxxxx, על רקע דרישתו של הנאשם מש' שתענה על שאלותיו, הלה איים עליה בכך שהצמיד שבר בקבוק בירה לצווארה ולחלקים שונים אחרים בגופה, וכן נעץ את שבר הבקבוק בפלגי גופה השונים ופצע אותה.

17. בעניין זה, ש' העידה בבית המשפט וסיפרה בחקירתה הראשית כך:

"באותו יום נפרדנו, הוא דיבר איתי בערב שאני אבוא ונסיים את זה ביפה. הגעתי ל"xxxxx" שזה דשא בשכונת xxxxxx, הוא התחיל להאשים אותי ששיתפתי פעולה עם חבר שלו ששמנו לנאשם משהו בכוס ואז הוא אמר לי יש לך 5 שניות לספר לי את הכל. הוציא בקבוק בירה סגור והצמיד לי אותו לצוואר. כל הערב הוא התחיל להאשים אותי ואמרתי לו שאני לא יודעת על מה הוא מדבר. כשהוא התחיל להצמיד לי את הבקבוק למקומות שונים בגוף אמרתי לו את מה שהוא רוצה לשמוע ומה שהוא חושב זה נכון [הדגשות אלו, כמו כל יתר ההדגשות בהכרעת דין זו וככל שלא נאמר אחרת, אינן במקור - נ.ש.מ.] (עמ' 13 לפרוטוקול מיום 24.04.2017, שורות 13-19. יוער, כי בשל תקלה טכנית במערכת "נט המשפט", בפרוטוקול הדיון מיום 24.04.2017 ישנה חזרה על מספור העמודים, כך שחלקם חופף למספור העמודים בפרוטוקול מיום 06.02.2017. על כן, בכל הפניה לדבריה של ש', הכוונה היא למספר העמוד בפרוטוקול מיום 24.04.2017).

עוד בחקירתה הראשית, ובהמשך לבקשתה של התובעת שתספר לה "מה היה עם הבקבוק", מסרה ש' כי הנאשם "הצמיד לי את הבקבוק למקומות שונים, לצוואר, לרגל ופצע אותי בצוואר" (עמ' 14 לפרוטוקול, שורה 17).

כפי שצוטט לעיל, בחקירתה הראשית סיפרה ש' על בקבוק בירה "סגור". אלא שבחקירתה הנגדית, כשנשאלה אם היא יכולה לתאר את הבקבוק, היא מסרה כי המדובר ב"בקבוק בירה שבור, פיה של בקבוק" והדגימה למה כוונתה על בקבוק מים מינרליים שהיה בנמצא באולם בית המשפט (עמ' 25 לפרוטוקול, שורות 5-8). כמו כן, ולתהייה לפיה אם הנאשם החזיק את הפיה בידו כי אז מישוהו אמור היה לראותו, ש' הטעימה כי הנאשם לא הסתובב עם הפיה בידו, אלא החזיקה בכיס מכנסיו; וחזרה על דבריה אלו גם לאחר שהוטח בה כי לנאשם לא היו כיסים במכנסיו (עמ' 25 לפרוטוקול, שורות 13-22). בחקירתה החוזרת ש' חידדה את הדברים, ולשאלה איזה חלק של הבקבוק פגע לה במכנסיים ובגוף, השיבה: "הבקבוק היה שבור בצורה ששפיץ אחד יותר גדול מהשאר והשפיץ הזה נכנס לי, לא כל הבקבוק. שפיץ אחד מתוך הפיה של הבקבוק" (עמ' 36 לפרוטוקול, שורות 14-17). עוד בחקירתה החוזרת, ש' ציירה על דף את שבר הבקבוק, והציור הוגש לבית המשפט (סומן ת/6).

18. מנגד, במענה לכתב האישום, אישר הנאשם כי במועד הנטען הוא נפגש עם ש' ב"xxxxx" וכי היו בינם חילופי דברים וקללות. יחד עם זאת, הלה טען כי לא החזיק בשבר בקבוק וממילא גם לא הצמידו לגופה של ש' או איים עליה באמצעותו. לשאלה מדוע שש' תעליל עליו, השיב "היא הייתה נסערת, התווכחנו, היא אמרה לי שהיא תהרוס לי את החיים שבוע לפני או כמה ימים לפני". בדומה, הלה סיפר כי גם לאחר שהיו בביתו ובעקבות הוויכוח בינם,

ש' הייתה עצבנית ואיימה כי תהרוס לו את החיים (עמ' 70 לפרוטוקול, שורות 5-10).

לגופם של דברים, הנאשם תיאר בחקירתו הראשית את השתלשלות האירועים, וסיפר כך:

"אני מכיר אותה כ- 4-5 שנים. בשנה האחרונה נהיינו זוג והיה בינינו ויכוח ולא הסתדרנו, הגענו למצב שיצאנו קצת מהקווים והיו קללות וכל מיני דברים כאלה. פשוט התפוצץ כל מיני דברים מהקשרם. הגענו לבית משפט ומאשימים אותי פתאום בדקירות, בדברים שלא היו, אני בכלל לא חשבתי שזה ככה, לא תיארתי לעצמי" (עמ' 69-68 לפרוטוקול, שורות 22-21 ו- 2-1, בהתאמה). עוד בחקירתו הראשית, הנאשם שב והכחיש שהיה בנמצא שבר בקבוק, שאחז בו, שהצמידו לצווארה של ש' ושאיים עליה באמצעותו (עמ' 69 לפרוטוקול, שורות 10-18 ו- 22-23).

בנוסף, בחקירתו הנגדית, הנאשם אישר כי היה זה הוא שיזם את הפגישה עם ש', וזאת כדי ללבן עימה את העניינים ומשום שידע כי היא "תעשה לו צרות" (עמ' 71-70 לפרוטוקול, שורות 13-21 ו- 2-9, בהתאמה). בנוסף, הנאשם הודה כי במהלך פגישה זו ולאחר שש' תפסה אותו - הוא תפס אותה מהזרועות והפילה ארצה. כלשונן של הנאשם:

"קצת התחממנו והגענו למצב של ידיים, היא התחילה לתפוס אותי, אני התחלתי לתפוס אותה, תפסתי אותה מהזרועות, הפלתי אותה על הרצפה" (עמ' 71 לפרוטוקול, שורות 25-26).

כמו כן, הנאשם תפס בכתפיה של באת כוח המאשימה על מנת להדגים כיצד תפס והפיל את ש', תוך שאמר:

"אני לא יודע אם זו תקיפה אבל אני מדגים. אני תפסתי לה את הזרועות של הידיים ואמרתי לה 'תרגעי מה יש לך תפסיקי' וכאלה וכשראיתי שהיא לא נרגעת הורדתי אותה על הרצפה, לא בגליטש. הפכתי אותה בצורה כזאת והורדתי אותה למטה מאחורה הכתפיים ושמת לי ידיים על הכתפיים" (עמ' 72 לפרוטוקול, שורות 1-7).

גם בהמשך חקירתו הנגדית, הנאשם שב וסיפר כי הוויכוח שהתגלע בינו לבין המתלוננת היה "בדיוק כמו כל ריב", אלא שהפעם הם "קצת הגזימו" (עמ' 84 לפרוטוקול, שורות). כשנשאל על ידי התובעת למה הוא מתכוון באומרו "הגזמנו", השיב:

"בחיים שלי לא הרמתי עליה יד ושנאנחנו עומדים אחד מול השני והיא משתמשת בטיפה כח ואני מתווכח איתה כמעט 4 שעות ואני אומר לה בואי נישאר ידידים, איך שהוא לסדר את זה כדי שלא יהיה כלום אח"כ. זה הגיע ממש לעניין של התחרפנות" (עמ' 84 לפרוטוקול, שורות 15-18).

ולשאלה שבאה מיד לאחר מכן, אם "דחיפה זו לא התחרפנות", ענה:

"זה לא רק התקיפה, זה הצעקות, זה הדיבורים, בחיים לא הגעתי איתה למצב שהיא עצבנית ורוצה להרוס לי את החיים" (עמ' 84 לפרוטוקול, שורות 19-21).

גם בעת חקירתו הראשונה במשטרה, הנאשם סיפר כי "היו רגעים שהיא דחפה אותי והחלה להביא לי אגרופים בכל הגוף ואני תפסתי אותה לאחר שהתפרעה" (ת/14, שורות 35-36). אם כי, שם הוא טען כי לא משך את ש' בכוח.

בד בבד, במהלך עדותו בבית המשפט הטעים הנאשם וציין שאותו עימות פיזי עם ש' "זו התקיפה היחידה שהייתה" (עמ' 72 לפרוטוקול, שורה 15).

למעשה, אם לסכם את עדותו של הנאשם בנקודה הנדונה, ניתן לומר כי הלה מודה שנפגש עם ש' ושבמהלך פגישה זו הם נקלעו לריב סוער זה עם זה, ושבמהלכו - לאחר שש' תפסה אותו - הוא תפס אותה בזרועותיה והורידה ארצה. עם

זאת, הנאשם מכחיש שאחז בשבר בקבוק ושאיים על ש' בכך שהצמידו לצווארה ולחלקי גופה השונים; ושפצע אותה בצווארה באמצעות שבר הבקבוק.

19. בעימות בין שתי גרסאות אלה, ובשים לב להתרשמויותי אשר פורטו קודם לכן, מצאתי ליתן אמון מלא בגרסתה של ש' ולהעדיפה בצורה מובהקת על פני זו של הנאשם. כידוע, בכפוף לחובתו של בית המשפט להזהיר עצמו ולדקדק היטב בעדות המושמעת מטעם המאשימה, הרי שככלל, אין מניעה לקבוע ממצאי עובדה ואף להרשיע נאשם על סמך עדות יחידה (פסק דינו של כב' השופט מ' לנדוי בע"פ 758/78 **עאדל נ' מדינת ישראל**, פ"ד לג(2) 160, (1979); פסק דינו של כב' השופט א' גרוניס בע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד סה(2) 482, (2012); ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.09.2009)). אלא שבמקרה הנדון, ומעבר לאמון המלא שבית המשפט נותן בעדותה של ש', הן בכל הנוגע לעדותה בנוגע לקיומו של שבר בקבוק והאיומים באמצעותו והן בנוגע לעדותה כמכלול, מצאתי כי בחומר הראיות אף קיימים חיזוקים לגרסתה, כפי שהדברים יפורטו בהמשך.

20. **בכל הנוגע לקיומו של בקבוק בירה שבור**, כזכור, ש' היטיבה לתאר בבית המשפט את שבר הבקבוק, וסיפרה כי כוונתה היא לפיה שבורה של בקבוק בירה, באופן בו נוצרו שני חודים, שאחד מהם ארוך מהשני (ראו למשל, עמ' 36 לפרוטוקול, שורות 14-17). ש' אף ציירה את שבר הבקבוק, והציור הוגש כראיה לבית המשפט (ת/6). עוד לדבריה, לאורך כל האירוע הראשון, הסתובב הנאשם עם שבר הבקבוק בכיס מכנסיו. מנגד, ההגנה כפרה בקיומו של שבר בקבוק, ומעבר לעדותו של הנאשם בעניין זה, ההגנה תמכה את טענתה זו - והדברים מצטיירים היטב בסיכומיה - גם בעובדה שעל אף שהשניים הסתובבו ברחבי העיר אxxxx איש לא ראה את שבר הבקבוק; ששבר הבקבוק לא נמצא בחיפוש שנערך בביתו של הנאשם; ובכך שנ' לא הזכירה בחקירתה במשטרה שש' סיפרה לה שלנאשם היה שבר בקבוק. כן נטען, ולו בדרך של הצגת שאלה לש' בחקירתה הנגדית, כי טענתה לפיה הנאשם נשא את שבר הבקבוק בכיס מכנסיו אינה יכולה לעמוד, שכן למכנסיים לא היו כיסים.

לאחר ששמעתי וראיתי את מכלול הראיות בעניין, מצאתי כאמור להעדיף בצורה מלאה את גרסתה של ש', ולא נותר בליבי כל ספק שהנאשם אכן החזיק בשבר בקבוק. ודוק, לא מצאתי כי יש בתמיהות שהעלתה ההגנה כדי להקים את הספק הנדרש בעניין זה. כך, באשר לטענה לפיה אם לאורך כל האירוע הנאשם הסתובב עם שבר הבקבוק בכל רחבי העיר אxxxx, כי אז מישו צריך היה לראות שבר בקבוק זה - אציין תחילה, כי עסקינן למעשה בפיה של בקבוק בירה שבור, שהיא כמובן חפץ בעל ממדים קטנים יותר מבקבוק בירה שבור. גם לגופו של עניין, וכפי שתואר קודם לכן, ש' מסרה כי הנאשם הסתובב עם שבר הבקבוק בכיס מכנסיו ורק הוציאו מעת לעת, ומכאן שנהיר כי הסובבים אותו לא השיגו בדבר. טענתה אחרונה זו של ש' אף מתיישבת עם הסרטון שהופק ממצלמות האבטחה של תחנת הדלק (ת/2). שם, בעודו מצולם עוזב את המקום ביחד עם ש', ניתן להבחין בתפיחה בצדו השמאלי של המכנס (מכנס "שורט") שלבש הנאשם - מה שכאמור הולם את הטענה לפיה החזיק את שבר הבקבוק בכיסו. ויוער, בשים לב לאמור ועל אף שממילא היא לא נטענה בפה מלא, שקלתי את הטענה לפיה במכנסיים שלבש הנאשם ביום האירוע לא היו כיסים, ולא מצאתי לקבלה. כאמור, בסרטון נראית תפיחה בצד השמאלי של המכנסיים, והרי שככל שההגנה רצתה להוכיח את טענתה האמורה, כי אז לא נהיר מדוע מכנס זה לא הוצג לבית המשפט.

גם לא מצאתי ממש בהפניה של ההגנה לכך ששבר הבקבוק לא נמצא בחיפוש שנערך בביתו של הנאשם. אמנם לא הוברר כדבעי באיזו שעה נערך החיפוש האמור, אך אין חולק שהדבר נעשה למצער כעבור שעות בודדות מאז קרות האירוע - מה שהותיר לנאשם די הזמן להשליכו מהבית. למעשה, כוחו הראייתי של שבר הבקבוק יכול היה להימצא בתפיסתו הפיזית, אילו אכן היה נתפס, אולם אין להעניק משקל ראייתי רב להעדרו ולאי הימצאותו בזירת העבירה, שעות ארוכות לאחר קרות האירוע.

אשר לעדותה של נ', תחילה יצוין כי בסיכומיה טענה ההגנה שעסקינן בעדות שמועה (עמ' 100 לפרוטוקול, שורה 16).

אולם, ההגנה לא התנגדה להשמעת העדות בבית המשפט וכאשר ממילא ברי כי ניתן לקבלה - גם בכל הנוגע לדברים ששמעה האם מפיה של ש' - ולו מכוח סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: "**פקודת הראיות**"). שכן, אין מחלוקת של ממש (ולכל הפחות, לא נטען אחרת) על כך שש', היא קורבן העבירות, סיפרה לאימה את שהתרחש מיד עם הגעתה הביתה. קרי, בסמוך לקורות האירועים ובהזדמנות הראשונה שהייתה לה. בהינתן אלה, יש לקבוע כי עדותה של נ' עומדת במבחני הקבילות. ודוק, הדברים שמסרה ש' לאימה הם בגדר "אמרת קורבן אלימות", ומכאן שהם יכולים לשמש כראיה לא רק לעצם אמירת הדברים אלא אף כראיה ל"אמיתות התוכן" (לרציונלים העמודים מאחורי הכלל האמור, ראו: ע"פ 3737/91 **חיר נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 **יעקובוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(2) 534, 534 (2002); וע"פ 691/92 **אהרון נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(3) 675, 679 (1996)).

לגופם של דברים, נ' מסרה בעדותה בבית המשפט כי ש' סיפרה לה את שהתרחש עם שובה הביתה לפנות בוקר, ביום 25.08.2016 (עמ' 12 לפרוטוקול, שורה 17). וכך לדבריה, ש' מסרה לה, בין היתר, כי הנאשם תקף אותה באמצעות בקבוק בירה שבור (עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 19-22). אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי עסקין באימה של ש', שאף התנגדה מלכתחילה לקשר שלה עם הנאשם (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 23-24; עמ' 14, שורות 11-12), כך שלא ניתן לומר שבפנינו עדה אובייקטיבית. ועדיין, התרשמתי מעדותה של נ' - שלא אחת בכתה על דוכן העדים ונקלעה לסערת רגשות - וזו הותירה רושם מהימן על בית המשפט, תוך שניכר כי היא ביקשה למסור את הדברים כהווייתם, מבלי להעדיף את טובת בתה על חשבון אמירת אמת בבית המשפט. אשר לתמיהה שהעלתה ההגנה בנוגע לעובדה שבעדותה במשטרה נ' לא אמרה שש' סיפרה לה אודות קיומו של שבר בקבוק, יצוין כי הודעתה של נ' במשטרה כלל לא הוגשה כראיה, כך שיקשה על בית המשפט לבחון כדבעי את העדות שמסרה נ' במשטרה כמכלול. הגם שכך וממילא יש לומר כי הסבר להחסרת פרט זה במהלך מתן העדות במשטרה יכול להיות נעוץ בסערת הרגשות שחשה אם באופן טבעי למשמע אך כמה שעות קודם לכן בדבר מסכת אלימות כזו שהתקיימה כנגד בתה. במצב כגון זה, אין זאת מן הנמנע שפרט כזה או אחר במסכת אלימות כה ארוכה יישמט באותה עת מזיכרונה של העדה. והרי שגם נ' עצמה במענה לשאלות הסנגור בעניין זה, וכשנשאלה מדוע לא סיפרה במשטרה, כפי שעשתה באולם בית המשפט, על כך שש' מסרה לה שהנאשם סטר לה - השיבה כי באותה עת היא הייתה נסערת ואחרי לילה ללא שינה, כך ש"יכול להיות שפספסתי את זה, לא יודעת..." (עמ' 20 לפרוטוקול, עמ' 1-6).

על כל פנים, למשמע הודעתה בבית המשפט והתרשמתי ממנה, לא נותר בליבי ספק כי מיד עם הגיעה הביתה, ש' סיפרה לה כי הנאשם תקף אותה באמצעות בקבוק בירה שבור. משכך, הגם אם לא סיפרה זאת במשטרה, הרי שאף אם בית המשפט לא יראה דברים אלה כ"ראיה לאמיתות התוכן", הרי שעדיין יש בהם, למצער, כדי לשמש כחיזוק לגרסתה של ש' לפיה הנאשם אחז בשבר בקבוק.

חיזוק נוסף לגרסתה של ש' בעניין זה, אף ניתן למצוא בתעודה הרפואית שהוגשה (ת/4), שם מצוין כי לש' פצע דקירה בירך ימין, מה שמחזק את גרסתה, לפיה הנאשם ביצע שימוש במהלך האירוע בבקבוק בירה שבור.

21. עוד אציין כבר בשלב זה, כי גם **המצב הנפשי** שבו הייתה שרויה ש' - כפי שזה תואר בעדותן של נ' והחוקרת סיני - בסמוך לאחר קורות האירועים המיוחסים לנאשם באירוע הראשון וכמה שעות לאחר מכן, יכול במקרה הנדון לשמש כחיזוק לגרסתה ולעדותה בבית המשפט, לפיה חוותה אלימות מצדו של הנאשם (ראו והשוו: ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (01.09.2009); וע"פ 1074/14 **מנשייר משייב נ' מדינת ישראל**, (08.02.2015)).

כך, נ' סיפרה כי עם הגעתה של ש' הביתה עיניה היו "**נפוחות מאוד מבכי**" (עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 19-20), וכי לאחר שאמרה לה "**עכשיו אנחנו הולכים למשטרה**", ש' השיבה "**אני לא מחזיקה את עצמי, תני לי לנשום כמה שעות**" (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 6-7; כן ראו דבריה של נ' בעמ' 21 לפרוטוקול, שורות 10-12). גם החוקרת סיני,

אשר גבתה את עדותה ש' כמה שעות לאחר קרות האירועים, מסרה כי עיניה של האחרונה היו נפוחות מבכי, ולשאלתה אם בכתה, היא השיבה בחיוב (עמ' 44 לפרוטוקול, שורות 21-22). כמו כן, בחקירתה הנגדית, סיפרה החוקרת סיני כי: **"עד כמה שאני זוכרת, אם אני לא טועה יש לה שיער חלק, אני מנסה לשחזר, נכנסה אלי חיילת בוכה, שהעיניים שלה מבכי, מפוחדת, ניסיתי לדבר בחורה לבחורה, ראיתי שהיא עברה משהו לפי התנועות וההיסוסים שלה..."** (עמ' 48 לפרוטוקול, שורות 19-21).

כאמור, במצב נפשי זה שבו הייתה שרויה ש' בסמוך לאחר קרות האירועים - כאשר עיניה נפוחות מבכי והיא מפוחדת - יש כדי לחזק את עדותה בבית המשפט ואת גרסתה, לפיה סבלה קודם לכן מאליומות מצדו של הנאשם.

22. זה גם המקום לציין, כי לא מצאתי ממש בתמיהת ההגנה מדוע ש' ונ' לא פנו באופן מידי למשטרה על מנת להגיש את התלונה או לקבלת טיפול רפואי. כפי שנ' סיפרה (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 6-9), בשים לב לאירוע הטראומתי והמתמשך שש' חוותה, בנקל ניתן להבין לליבה עת ביקשה להירגע במשך כמה שעות בטרם תיגש להגיש את התלונה. מה גם, שנ' הסבירה כי ש' לוקה באפילפסיה וכי: **"אחד הדברים שהדגישו רופאים זה שהיא צריכה לישון"**, ועל כן היא אמרה לש' שתישן כמה שעות, ולאחר מכן הן תלכנה למשטרה (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 9-7). בדומה, גם בחקירה הנגדית, כשנשאלה על ידי הסנגור מדוע היא וש' לא פנו קודם כל כדי לקבל טיפול רפואי, השיבה כי: **"אני אומרת, כשזה קרה רצינו ללכת למשטרה, היא ביקשה לישון, היא לא הצליחה להחזיק את עצמה, בגלל שהיא חולת אפילפסיה ואני כאמא פחדתי שתקבל התקף. לא הלכתי לבית חולים כי הבת שלי הייתה קורבן, פחדתי, לקחתי אותה למשטרה והלכתי למשטרה להלכתי למשטרה להתלונן כדי שלא יבוא וימשיך לתקוף אותה"** (עמ' 21 לפרוטוקול, שורות 3-8).

גם ש' עצמה כמו אימה, בחקירתה הנגדית ובמענה לשאלה מדוע לא פנתה לרופא באופן מידי, השיבה:

"אני לא רציתי בהתחלה ללכת לטיפול רפואי, הגעתי הביתה, סיפרת לאמא שלי מה קרה, אמא שלי רצתה לקחת אותי קודם לתחנה, אני מה שעניין אותי זה קודם כל לישון ולהירגע ובשמונה בבוקר נסענו לתחנה" (עמ' 27 לפרוטוקול, שורות 8-12).

לדידי, בהינתן האירוע הטראומתי שעברה, הרי שהשתלשלות אירועים כגון זו - והכוונה לכך שתחילה ש' ישנה כמה שעות, לאחר מכן פנתה לתחנת המשטרה כדי להגיש תלונה, ורק לאחר מכן פנתה לקבלת טיפול רפואי - הגיונית היא, ואין בה כל דבר תמוה.

כך או כך, ייאמר כי ש' ונ' הגישו את התלונה במשטרה כמה שעות בודדות לאחר קרות המעשים, ובהינתן אלה, הגם אם לא מדובר בהגשת תלונה מיד לאחר שהגיעה לביתה, עדיין יש לראות בתלונה זו כתלונה שהוגשה **בסמוך לאירוע**, ובוודאי שבנסיבות המתוארות אין לראות בה כעדות כבושה (ראו ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.09.2009), וההפניות שם). עוד ובמאמר מוסגר יצוין, כי גם העובדה שתלונתה של ש' הוגשה בסמוך לקרות האירועים יכולה לחזק את מהימנותה (ראו והשוו: ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (3.9.09)).

23. בנוסף ייאמר, כי גם לא מצאתי ממש בטענות ההגנה לעניין סתירות כביכול בשאלה מתי לפי עדותה של ש', היא ראתה לראשונה את שבר הבקבוק. כך, הסנגור הפנה את ש' להודעתה במשטרה, שם היא סיפרה כי **"ואז הוא [הנאשם] שם לי בצוואר את הבקבוק הבירה שהיה אצלו ביד"** (עמ' 26, שורות 3-6). לטענת ההגנה יש בכך כדי ללמד אודות אי מהימנותה, שכן הדברים אינם מתיישבים עם עדותה בבית המשפט, לפיה שבר הבקבוק היה בכיס מכנסיו של הנאשם ולא בידו (עמ' 101-102, שורות 19-25 ו-1-2, בהתאמה).

ואולם כאמור, לא מצאתי ממש בטענה זו. ראשית יצוין, כי בדומה להודעתה של נ' במשטרה, כך גם הודעתה של ש' לא

הוגשה לעיוני, כך שבית המשפט אינו יכול להתרשם ממכלול העדות, מההקשר שהדברים נאמרו וכיוצא באלה. בכל מקרה, גם לגופם של דברים לא מצאתי כי יש בדברים אלו משום סתירה מהותית, שכן ש' הסבירה ולאחר מכן שבה והסבירה, כי שבר הבקבוק היה בכיס מכנסיו של הנאשם, גם כשהיא הגיעה לפגוש אותו ב"אאאא"; שבמהלך אותה פגישה הוא הוציא אותו מהכיס; וכי לראשונה ראתה את שבר הבקבוק ב"אאאא", **איך שהגעתי**, ובהמשך הטעימה כי **"...לא איך שפגשתי אותו, הוא הוציא את זה מהכיס..."** (עמ' 25-26 לפרוטוקול, שורות 11-26 ו-1-7, בהתאמה). והרי שדברים אלה לא בהכרח סותרים את דבריה במשטרה (כפי שאלה נלמדים מהחקירה הנגדית שלה, והוצגו לעיל) - אף אם במהלך עדותה במשטרה, היא השמיטה ולא סיפרה כי בתחילה היה שבר הבקבוק בכיס מכנסיו של הנאשם.

מה גם, ואת זאת אציין למעלה מהצורך, כי אף אם אקבל את טענת ההגנה בעניין זה, לפיה קיימת סתירה מסוימת בין עדותה של ש' במשטרה לבין זו שבבית המשפט, הרי שראוי להזכיר כי סתירות ואי דיוקים בנקודות מסוימות, כשלעצמן, לא בהכרח יביאו לקביעה לפיה העדות כולה, כמכלול, איננה מהימנה (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 224 (2002); ע"פ 433/13 מדינת ישראל נ' פלוני, (02.06.2014)). וכך גם במקרה הנדון, וזאת בשים לב להתרשמותי החיובית ביותר מעדותה של ש' בבית המשפט, ושכאמור מצאתי ליתן בה אמון מלא.

24. הנה כי כן, לנוכח לכל האמור, בשים לב לעדותה של ש' שכאמור מצאתיה ללא רבב, לחיזוקים שנמצאו לעדות זו, ומשלא מצאתי שיש באותן תמיהות או קשיים שנטענו על ידי ההגנה כדי לעורר את הספק בעניין זה, **הריני קובעת כממצא עובדתי כי הנאשם החזיק בפיה שבורה של בקבוק בירה (בשבר בקבוק).**

25. כמו כן, ובשים לב להתרשמותי שהובאו לעיל, ומשמצאתי ליתן אמון מלא בגרסתה של ש', **הריני קובעת כממצא עובדתי כי במהלך פגישתם ב"אאאא", איים עליה הנאשם בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לחלקים שונים בגופה, מתוך מטרה להפחידה ובהמשך לדרישתו שתשיב על שאלותיו.**

26. לצד אלה, בשים לב לעדותה של ש' עצמה, ובהינתן מכלול הראיות בתיק, לא שוכנעתי מעבר לספק כי הנאשם פצע את המתלוננת באמצעות שבר הבקבוק, ואנמק.

ראשית, בעדותה בבית המשפט וכפי שצוטט לעיל, ש' אמנם סיפרה כי הנאשם הצמיד את שבר הבקבוק לצווארה, אלא שהיא לא מסרה כי היא נפצעה או נחבלה כתוצאה מכך (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 13-16); ורק לאחר שנשאלה על ידי התובעת **"לפני שהגעתי לאלונית, מה הוא עשה עם הבקבוק"** ו"ספרי מה היה עם הבקבוק", היא השיבה כי הנאשם **"הצמיד לי את הבקבוק למקומות שונים, לצוואר, לרגל ופצע אותי בצוואר"** (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 17-3). למעשה, המדובר בתשובה לשאלות שהן במידת מה מדריכות, בוודאי השאלה הראשונה (הסגור התנגד לשאלה הראשונה, אלא שחרף התנגדות זו, ש' כבר הספיקה לשמוע את השאלה), ואף אם לא אפחית בשל כך ממשקלה הראייתי של התשובה שניתנה (ראו והשוו דעת הרוב, מפיו של כב' השופט (כתוארו אז) א' גרוניס בע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, סה(2) 482 (2012)), הרי שעדיין, ש' הטעימה את הדברים בהמשך וכשנשאלה בחקירה הנגדית כמה פעמים הנאשם דקר אותה בלילה שבין ה- 24.08.2016 ל- 25.08.2016, היא השיבה מפורשות: **"פעמיים שהוא פצע אותי ברגליים"** (עמ' 33 לפרוטוקול, שורות 15-16), ולא הזכירה כל פציעה בצוואר.

כמו כן, גם בתעודה הרפואית שהוגשה (ת/4) מפורטים מכלול החבלות והפציעות שנמצאו בגופה של ש', אלא שאין שם כל אזכור לחבלה או לפצע בצוואר. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לתמונות המתעדות את החבלות (ת/1 ו-ת/3). גם שם, צולמו החבלות שנמצאו על רגליה של ש', והרי שהדעת נותנת כי אילו הייתה גם על צווארה חבלה או פצע כלשהם, כי אז גם הם היו מצולמים.

סיכומי של דבר, כאמור קודם לכן, **לא נותר בליבי ספק כי הנאשם הצמיד את שבר הבקבוק לחלקי גופה השונים**

של ש', ובכלל זה גם לצווארה. ועדיין - הגם אם הדעת נותנת שהצמדת שבר בקבוק לצוואר תגרום ברגיל לפצע או לכל הפחות לחבלה בדמות שריטה או אדמומיות - בשים לב לעובדה שש' עצמה ציינה בחקירתה הנגדית שנפצעה ברגליה, מבלי לציין שנפצעה גם בצוואר, לנוכח כך שאין בתמונות שהוגשו כל תיעוד לפצע בצווארה וגם בתעודה הרפואית אין לו כל אזכור, הרי שהתעורר בליבי הספק שמא אכן נגרם לש' פצע כתוצאה מהצמדת שבר הבקבוק לצווארה.

ודוק, בהמשך לתייח שהעלתה ההגנה, שנעוצה בעובדה שחרף דבריה של ש' אין בתעודה הרפואית כל אזכור לפציעה בצוואר - אציין, כי לא מצאתי שיש בסתירה לכאורית זו כדי להשליך על מכלול עדותה של ש' או כדי לפגום במהימנותה. שכן, כפי שקבעתי זה עתה, לא נותר כל ספק בליבי שהנאשם הצמיד שבר בקבוק לצווארה של ש', ומכאן שבהחלט יכול להיות שבתחושה הסובייקטיבית היא הרגישה כאילו האזור נחבל או נפצע, גם אם לא כך היה הדבר מבחינה אובייקטיבית. מה גם, שש' עצמה לא התעקשה על טענתה זו, וכאמור, כשנשאלה על ידי הסנגור כמה פעמים נדקרה על ידי הנאשם, היא השיבה כי נדקרה על ידו פעמיים וכי נפצעה ברגליה; ולא חזרה לטעון כי נפצעה גם בצווארה. כאן גם יצוין, בשנית, כי לא בכל אי דיוק או סתירה יהיה מניה וביה כדי לפגום במהימנות העדות והגרסה כמכלול - ולאור כל התרשמויותי שפורטו קודם לכן, מצאתי כי אלו הם פני הדברים גם במקרה הנדון.

בין כך ובין כך, אציין כי לנוכח מכלול הראיות בתיק, נדמה כי במקרה הנדון לא המתלוננת היא שצריכה להסביר מדוע אין לה פצע בצוואר, אלא דווקא הנאשם צריך ליתן הסבר מדוע כן יש לה פצע דקירה ברגל - והדברים עוד יפורטו בהמשך.

27. בשולי הדברים יאמר, כי על אף שבסעיפים 1-3 בכתב האישום לא יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה, שקלתי לנוכח דבריו שלו להרשיעו בעבירה זו, וזאת מכוח סעיף 184 לחוק סדר הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **"החסד"פ**). שכן, כפי שראינו לעיל, הנאשם הודה בעדותו כי תפס את ש' בכתפיה והפילה על הארץ - מה שבהחלט יכול לגבש את עבירת התקיפה סתם. אולם, בשים לב לעובדה כי הנאשם טען שהדברים נעשו אך בתגובה להשתוללותה של ש' ומתוך מטרה להרגיעה, ומשדברים אלה לא נשללו על ידי המאשימה - הרי שמצאתי כי אין מקום להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם, מכוח סעיף 184 לחסד"פ.

28. **לסיכום עד כה, מכל האמור מעלה, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי במהלך פגישתם ב"אאאא", על רקע יוכוח שהתגלע בינם ולאחר שהנאשם דרש כי ש' תענה לשאלותיו, הלה החזיק בפיה שבורה של בקבוק בירה, ואיים עליה באמצעות שבר בקבוק זה, בכך שהצמידו לחלקים שונים בגופה, ואף לצווארה, וזאת מתוך מטרה להפחידה ובהמשך לדרישתו לקבל תשובה לשאלות שהטיח בה.** לצד אלה, הריני לקבוע כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר שכתוצאה ממעשים אלו של ש' נפצעה.

האירוע הראשון - תחנת הדלק

29. **בסעיף 4 לכתב האישום,** נטען כי בהמשך למתואר לעיל ומשהגיעו לתחנת הדלק "אלונית", הנאשם תקף את ש' בכך שאחז בידה ומשך אותה, תוך שהוא דורש ממנה להמשיך וללכת עימו.

30. בעניין זה, סיפרה ש' בחקירתה הראשית כך:

"אח"כ, כשהגענו לאלונית, התיישבתי על הבטונאדה, ואמרתי לו שיחכה כמה דקות אני רוצה לנוח. הוא סיים לדבר בטלפון עם חבר שלו, אמר לי לבוא ואמרתי לו שיחכה כמה דקות. הוא בא ומשך אותי בכוח" (עמ' 14 לפרוטוקול, שורות 17-20).

31. לעדותה זו של ש' יש חיזוק משמעותי בחומר הראיות, והכוונה לסרטון שצולם במצלמות האבטחה של תחנת הדלק (ת/2 ו-ת/7), שם נצפית ש' ישובה על מעין גדר בטון נמוכה או משהו בסגנון, בעוד הנאשם ניגש אליה, מושך בחוזקה בידה ומקימה משיבתה; לאחר מכן, כך ניתן לראות בסרטון, ש' משתחררת מאחיזתו של הנאשם, אך האחרון מושך שוב בידה, והיא מתחילה ללכת בעקבותיו.

32. גם הנאשם הודה במיוחס לו בסעיף זה בכתב האישום וזאת הן בהודעותיו במשטרה, הן בעדותו בבית המשפט והן בסיכומי ההגנה (ת/14, שורות 45-47; ת/16, שורות 57-59; עמ' 73 לפרוטוקול, שורות 1-6; עמ' 75 לפרוטוקול, שורות 5-9; עמ' 105 לפרוטוקול, שורות 5-8). כך למשל, לאחר שבחקירה הנגדית הוטח בו הסרטון המתעד את שהתרחש בתחנת הדלק, השיב הנאשם כי היה "בסערה ובעצבים", וכי:

"אני זוכר את זה וראיתי את הסרטון הזה גם. כן, הרמתי אותה, הייתי צריך ללכת לעבודה והייתי כולי בסערה ובעצבים וכולי מזיע ומסריח, התחננתי אליה בואי נלך הביתה, תשחררי אותי והיא לא הייתה מוכנה, היא התיישבה ולא רציתי להשאיר אותה שם לבד אז כן משכתי אותה מהיד והרמתי אותה והלכנו. זו הייתה המטרה שלה לשבת מול המצלמה ואם היו הקלטות היו שומעים אותי" (עמ' 73 לפרוטוקול, שורות 1-6).

ויוער, כי בתיאורו זה של הנאשם יש משום היתממות ומזעור המעשים. שכן, בסרטון רואים כי הנאשם אינו מושך בידה של ש' סתם כך, אלא הוא עושה זאת בחוזקה עד שש' נעמדת על רגליה; וגם לאחר שהיא משתחררת מאחיזתו בפעם הראשונה, הנאשם שב ותופס בידה, ובשנית מושך אותה בחוזקה.

תהיה נוספת שעולה לנוכח התיאור האמור של הנאשם, עניינה בכך שהוא סיפר כי משך את ש' בידה מאחר שהיה צריך ללכת לעבודה, ולא רצה להשאיר את ש' לבדה בתחנת הדלק. אולם, כשנשאל בחקירה הנגדית מדוע בהודעתו במשטרה הוא לא סיפר כי מיהר לעבודה באותו הערב, השיב תשובה שלהתרחשותי היא תמוהה ומתחמקת במידה רבה:

"לא עבדתי בלילה אבל לא מסכים איתך שלא אמרתי על עבודה כי אני לא זוכר מה אמרתי בדיוק" (עמ' 73 לפרוטוקול, שורות 24-25).

ובהמשך:

"גם כשהגעתי לתחנה הייתי עייף וכשמקריאים לי ספר אני לא יכול לענות תשובות מלאות ומה בדיוק היה. גם השוטר זירז אותי, לא היה לו כח, הוא אמר לי יאלה בוא נסיים את התיק, בוא נזדרז" (עמ' 74 לפרוטוקול, שורות 18-21).

ודוק, תשובות תמוהות ומתחמקות כגון אלו, שלא היו נדירות בעדותו של הנאשם, גם הן תרמו את חלקן לאותו רושם שלילי שבית המשפט קיבל מעדותו של הנאשם, כפי שתואר עוד קודם לכן. עוד מצאתי להעיר, כי אכן כפי שהעיד הנאשם בעצמו, הוא היה נתון "בסערה ובעצבים", ועובדה היא שתחת הלך רוח זה הוא לא עצר עצמו מלנקוט באלימות כלפי ש'. למעשה, דומני כי הלך רוח זה, של "סערה ועצבים", הוא שהוביל את הנאשם לאורכו של כל האירוע הראשון ותחתיו הוא ביצע כלפי ש' גם את מעשי האלימות הנטענים.

33. בשולי הדברים, אציין כי הנאשם טען בכמה הזדמנויות בעדותו כי ש' הביאה אותו בכוונה תחילה לתחנת הדלק, על מנת שהדברים יתועדו במצלמות האבטחה ומתוך מטרה "לצלם אותי כאילו אני מרביץ לה או עושה לה משהו והיא המתינה לזה והצליחה להוציא את זה" (עמ' 75 לפרוטוקול, שורות 5-9; כן ראו עמ' 73 לפרוטוקול, שורות 5-6).

יחד עם זאת, לא זו בלבד שהנאשם לא הביא כל ראיה כדי לתמוך בטענתו זו, אלא שהסרטון שהורד ממצלמות האבטחה דווקא יכול ללמד בדיוק את ההפך. שכן, בסרטון דנן, נראים ש' והנאשם מחוץ לשטח תחנת הדלק, ונצפים בפינה העליונה-השמאלית של הצג. רוצה לומר, כי די היה בכך שהשניים יעמדו רחוק בכמה מטרים בודדים מהמקום שבו עמדו, והרי שהם לא היו נקלטים במצלמות האבטחה כלל. משכך, נדמה כי אם ש' הייתה מתכוונת מראש להיות מצולמת במצלמת האבטחה, כי אז יש להניח שהייתה נכנסת עם הנאשם לתוך שטח תחנת הדלק ולא מתיישבת במקום שנדמה כי רק במקרה הוא מכוסה על ידי מצלמת האבטחה. בנוסף, בסרטון אף לא ניכר שש' עושה כל תנועות של התגרות כלפי הנאשם או כדבריו מקנטרת אותו מתוך מטרה להיות מותקפת על ידו. מה גם, שלהתרשמותי ממנה, לא שוכנעתי כי בפני מתלוננת מתוחכמת, בוודאי לא במובן הרע של המילה, אשר תתכן מראש את הגעתה למקום שמצולם על ידי מצלמות אבטחה ושם תנסה לגרום לנאשם להכותה.

דוק, דברים אלה נאמרים בבחינת למעלה מהצורך, שכן ממילא בין אם ש' עשתה את הדברים בכוונת מכוון ובין אם לאו, עדיין הדבר אינו משנה את העובדה שהנאשם תקף אותה בסופו של יום, וכאשר לא הוכח שקדמה לכך התגרות כלשהי מצדה.

34. לסיכום, לאור כל האמור לעיל, הריני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה מעבר לספק סביר כי עת השניים הגיעו לתחנת הדלק הסמוכה לאצטדיון, הנאשם תקף את ש' בכך שאחז בחוזקה בידה ומשך אותה.

האירוע הראשון - האנדרטה

35. בסעיפים 5-7 לכתב האישום, נטען כי בהמשך למסכת שתוארה מעלה, ומשהגיעו לכניסה לעיר אxxxxx, הנאשם איים על ש' בכך שהוציא בשנית את שבר הבקבוק ודרש ממנה להיכנס עימו אל תוך האנדרטה שהייתה בסמוך למקום. כן נטען, כי לאחר שש' סירבה לבקשה האמורה, הלה איים עליה באומרו: **"בשכונה אני אעשה זאת, בשכונה אדקור אותך עם הבקבוק בירה בצוואר"**, ואף הוסיף ואמר כי אם מישהו יתקרב אליהם הוא יניח שוב את שבר הבקבוק על צווארה ויהרוג אותה. בנוסף, נטען כי לאחר שש' המשיכה ללכת עם הנאשם, האחרון קילל אותה באומרו: **"זונה שרמוטה"**, ותקף אותה בכך שבעט בה באזור האגן באמצעות רגליו, בעודו מצמיד את שבר הבקבוק אל חלקים שונים בגופה, פעם בצד שמאל ופעם בצד ימין.

36. בעניין זה, ש' העידה בבית המשפט וסיפרה כי היא והנאשם המשיכו להתקדם לכיוון השכונה שלהם, אxxxxx, וכי:

"לפני הכניסה לעיר יש פנייה לאנדרטה, הוא רצה שאכנס אתו לשם, התחלתי להתקדם לכיוון הכביש, לכיוון הרכבים, התחלתי ללכת על הכביש, הוא בא אחרי ואמר לי: 'בשכונה אני אעשה את זה, בשכונה אני אדקור אותך'. המשכנו להתקדם לשכונה, בדרך, קצת לפני הבית שלו, הוא בעט בי, הוא בעט בי כמה פעמים, הפיל אותי לכביש, המשכנו להתקדם אחרי זה לחנייה שלו..." (עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 11-18).

עוד ובהמשך, לאחר שזיכרונה רוענן על ידי המאשימה, המשיכה ש' וסיפרה כי:

"לא הסכמתי להיכנס עם הנאשם לאנדרטה והוא רצה שאבוא איתו לשם. התחלתי ללכת על הכביש, כל הדרך הוא קילל אותי אם זה 'זונה', אם זה 'שרמוטה', את זה הוא אמר לי כל הערב שאם מישהו יתקרב אלינו הוא ישים לי את בקבוק הבירה בצוואר וייגמר כל הסיפור פה. המשכנו ללכת והגענו ליד נווה חנה, שם הוא התחיל לתת לי בעיטות לאגן, הפיל אותי על הכביש, תוך כדי שאנחנו הולכים חזרה ל'אxxxxx'" (עמ' 16 לפרוטוקול,

שורות 1-5).

37. מנגד, אמנם בעדותו הראשית הנאשם לא התייחס באופן ספציפי למעשים הנטענים בחלק זה, אך כזכור, למעט המעשים שהודה בהם, הכחיש את מעשי האלימות באופן כללי. גם במענה לכתב האישום, הנאשם אמנם לא כפר בכך שהיה עם ש' במקום הנטען, אך הכחיש את מעשי האיום והתקיפה. בדומה, גם בחקירתו במשטרה, ולאחר שהדברים הוטחו בו, הכחיש הנאשם את המעשים המיוחסים לו בסעיפים 5-7 בכתב האישום (ת/14, שורות 43-54).

38. ראשית חוכמה ייאמר, כי עת ש' תיארה את המקרה בבית המשפט, וגם לאחר שזיכרונה רוענן על ידי התובעת, היא לא טענה כי בהיותם באנדרטה או בעת שהלכו לכיוון שכונת אאאאא הוציא הנאשם את שבר הבקבוק מכיסו. כמו כן וממילא, היא אף לא טענה שהנאשם הצמיד את שבר הבקבוק לחלקי גופה השונים. בהינתן אלה, ושלא כפי הנטען בסעיפים 5-7 בכתב האישום, הרי שלא הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם הוציא את שבר הבקבוק מכיסו ושהצמידו לחלקים בפלגי גופה השונים של ש'.

39. באשר ליתר המעשים המיוחסים לנאשם, הרי שבשים לב לממצאי המהימנות אשר נקבעו על ידי קודם לכן ולנוכח התרשמויותי מש' והנאשם ומעדויותיהם, מצאתי ליתן אמון מלא בגרסתה של ש' ולדחות מכל וכל את גרסתו של הנאשם.

כן, מצאתי לקבל כמהימנים את דבריה של ש', לפיהם עת היו בסמוך לאנדרטה, הנאשם איים עליה באומרו: "בשכונה אני אעשה את זה, בשכונה אני אדקור אותך"; ומשהמשיכו להתקדם לכיוון שכונת אאאאא, תקף אותה בכך שבעט בה באזור האגן והפילה לכביש.

כמו כן, לא נעלם מעיני כי רק לאחר שזיכרונה רוענן, המשיכה ש' וסיפרה כי הנאשם קילל ואמר לה כי אם משהו יתקרב אליהם הוא "ישים לה את בקבוק הבירה בצוואר וייגמר כל הסיפור". כידוע, אין בהליך של ריענון זיכרון, כשלעצמו, כדי להטיל דופי בעד, אך בנסיבות מסוימות הדבר עלול לפגום במשקלה של העדות (ע"פ 557/06 סאמר עלאק נ' מדינת ישראל, (11.04.2007), וההפניות שם). עם זאת, לא שוכנעתי כי זה הדין גם במקרה הנדון, ולדידי אין בריענון הזיכרון שנערך לש' כדי לגרוע ממהימנות הדברים אשר נמסרו על ידה לאחר מכן. שכן, לאחר שעיינה בעדות שנתנה במשטרה, ש' מסרה את הדברים בצורה בטוחה ומהימנה, תוך שהתרשמתי באופן שלא הותיר ספק בליבי כי הדברים נמסרו על סמך זיכרונה וכי הם משקפים את שאירע במציאות. מה גם, שלנוכח התרשמותו של בית המשפט מהעדה באופן כללי וממכלול עדותה, סבורתני כי אלמלא הייתה נזכרת כי אכן הנאשם איים עליה באומרו את הדברים שצוטטו זה עתה, לא הייתה אומרת זאת בעדותה. זאת ועוד, עלינו לזכור כי עניינו של האירוע הראשון הוא במסכת אלימות ארוכה שהתרחשה במקומות שונים ובעלת פריטים ואירועי משנה רבים. ומכאן שזה אך מתקבל על הדעת כי בחלוף זמן, עלול להישמט מזיכרונו של עד המעיד על דוכן העדים מעשה איום (או תקיפה) כזה או אחר.

אשר על כן, ובהמשך לקביעתי הקודמת, הריני לקבוע כי הוכח מעבר לספק סביר כי עת המשיכו ללכת לכיוון שכונת אאאאא, הנאשם קילל את ש' באומרו לה "זונה" ו"שרמוטה", ואף איים עליה בכך שאמר כי ישים לה את בקבוק הבירה בצוואר וכי בכך "ייגמר כל הסיפור".

40. אף שדי היה באמור עד כה כדי להגיע למסקנה מרשיעה, אוסיף ואציין כי בחומר שנפרס בפניי גם קיימות ראיות שיש בהן כדי לחזק את עדותה של ש', ואפרט.

41. תחילה, אפנה לתמונות המתעדות את שטפי הדם התת עוריים על ירך רגלה הימנית של ש', שצולמו על ידי נ' (ומיד אדרש להכרעה באשר למועד צילומן); ועל ידי החוקרת סיני ביום 25.08.2016 (ת/1 ו- ת/3(א' ו- ב'), בהתאמה).

בכל הנוגע לתמונות שצולמו על ידי נ', כפי שאלו הוגשו לבית המשפט, נרשם מעליהן "צולם ע"י נ' (אימה של הקורבן ש') 28.08.2016 בתחנת המשטרה". בעדותה בבית המשפט, נ' סיפרה כי צילמה את ש' בתחנת המשטרה במצלמה השייכת למשטרה. לדבריה, כדי לצלם את התמונות ש' הייתה צריכה להוריד את מכנסיה, ומאחר שהיא נחקרה על ידי גבר, היא (נ') התבקשה על ידו להיות זו שמצלמת אותה (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 15-17). בהמשך, כשהוטח בה בחקירה הנגדית כי התמונות צולמו ביום 28.08.2016, שלושה ימים לאחר קרות האירוע ולאחר שהיא הגיעה לתחנת המשטרה לצורך השלמת חקירה, ולא עם הגעתם למשטרה בפעם הראשונה כפי שטענה - תחילה טענה כי זה לא נכון; כי השלמת החקירה נעשתה אך בשאלת מיקומה של תחנת הדלק, ואילו את התמונות היא צילמה לאחר חקירתה של ש'; וכי התאריך שנרשם על התמונות (28.08.2016) מקורו בטעות (עמ' 17-18, שורות 20-25 ו-18). אולם, כשהסנגור המשיך והפנה אותה להודעה במשטרה מיום 28.08.2016, שם נרשם כי היא נתבקשה על ידי החוקר לצלם את סימני החבלה שעל גופה של ש', נ' השיבה כי יכול להיות שהיא טעתה, וכי **"היתה שם חוקרת שהיא גבתה את העדות שלה, היא ראתה את הדקירות, ואם אני לא טועה, היא גם צילמה את הדקירות שלה, החוקרת צילמה באותו יום של החקירה את הדקירות שלה. אז יכול להיות שאחר כך ביקשו לצלם שוב, לא זוכרת. אני זוכרת באותה חקירה החוקרת צילמה את הדקירות ברגליים של ש', החוקרת צילמה ולא אני. בגלל שהיא היתה אישה, היא צילמה אותה"** (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 7-18).

בדומה לאימה גם ש', נשאלה בחקירתה הנגדית אם היא זוכרת שאימא שלה צילמה אותה שלושה ימים אחרי האירוע, והשיבה תחילה: **"לא זוכרת מתי זה היה אבל אני זוכרת שהיא צילמה אותי. הם צילמו אותי באותו יום"**, וכן טענה כי אימה והחוקרת סיני צילמו באותו יום (עמ' 34-35 לפרוטוקול, שורות 23-26 ו-1). אולם, לאחר שהוטח בה כי יש תמונות שצולמו על ידי המשטרה ויש תמונות שצולמו על ידי אימה, וכי אלה האחרונות צולמו אך כעבור שלושה ימים, ש' לא עמדה על תשובתה הקודמת והשיבה **"כנראה, אני לא זוכרת"** (עמ' 35 לפרוטוקול, שורות 2-4).

גם החוקר סעדון, בעדותו בבית המשפט ולאחר שהופנה לתמונות שצולמו על ידי נ', סיפר כי **ביום 28.08** ביקש מאימה של המתלוננת לצלם את המתלוננת, שכן **"היא הייתה עם מכנסיים ואני בתור גבר לא יכול לצלם"** (עמ' 58 לפרוטוקול, שורות 18-20; כן ראו עמ' 61, שורות 19-21). כמו כן, הלה סיפר בחקירתו הנגדית כי ביקש מהאם לצלם את ש' **"כדי שיהיו לי צילומים"** (עמ' 60 לפרוטוקול, שורות 25-26). כשנשאל על ידי הסנגור אם ידע שכבר ישנם צילומים של ש' בתיק (שצולמו על ידי החוקרת סיני עוד ביום 25.08.2016), השיב:

"לא יודע אם ידעתי או לא, אבל ביקשתי פעם נוספת. יכול להיות שבגלל שלי יש מדפסת צבעונית במשרד כי הייתי חוקר אלמ"ב, יתכן ורציתי לפתח בצבעוני או התמונה של מירי לא הייתה ברורה ורציתי תמונה נוספת. אם ביקשתי עוד פעם כנראה שהיה צורך" (עמ' 61 לפרוטוקול, שורות 1-4).

לאור כל אלה, בשים לב למועד הצילום שנרשם על התמונות ובהינתן כך שנ' התבקשה לצלם את התמונות על ידי חוקר ממין זכר, ואילו זה גבה את עדותה רק ביום 28.08.2016 בעוד שביום 25.08.2016 עדותה של נ' וש' נגבתה על ידי החוקרת סיני - הריני לקבוע כממצא עובדתי כי נ' צילמה את החבלות שעל רגליה של ש' ביום 28.08.2016 ולא ביום 25.08.2016 כפי שטענה בתחילה. לצד אלה, ייאמר מיד כי אין בכך כדי להשליך על מהימנותה של ש' או נ', כאשר ניכר כי טעות נובעת אך מבלבול או מחולשתו של הזיכרון האנושי. נ' עצמה סיפרה את הנסיבות שבהן היא נתבקשה לצלם את בתה וחזרה עליהן כמה פעמים, וניתן היה להתרשם כי אין לה כל כוונה מודעת שלא לדייק בדבר מועד צילום התמונות, ודברים דומים צריכים להיאמר גם בכל הנוגע לדבריה של ש' בעניין זה, שאף כאמור, הודתה בסוף כי אינה זוכרת ושיכול להיות שאכן ייתכן שאימה צילמה את התמונות שלושה ימים לאחר שהגישה בראשונה את תלונתה.

42. לגופם של דברים, הן בתמונות שצולמו על ידי נ' ביום 28.08.2016 והן בתמונות שצולמו על ידי החוקרת סיני ביום 25.08.2016, מתועדים שני שטפי דם על ירכה הימנית של ש'. כשהוצגו לאחרונה בחקירתה הראשית התמונות

שצולמו על ידי החוקרת סיני, זו סיפרה כי ב- ת/3א "בתמונה למטה רואים פצע מבקבוק הבירה ברגל שמאל מעל הברך ועוד פצע מהבקבוק ברגל ימין, קצת מעל הברך, ומעל סימנים כחולים מהבעיטות" (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 4-2); וב- ת/3ב: "בתמונה העליונה בצד שמאל רואים כחולים מהבעיטות ופצעים מהבקבוק מעל הברך הרגליים. בת/3ב בתמונה התחתונה מצד ימין רואים בגד שלבשתי באותו יום, מכנס, עם כתמי דם. בת/3ב תמונה תחתונה מצד שמאל רואים פצע מבקבוק הבירה ומעל כחולים מהבעיטות" (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 5-8).

בנוסף, חבלותיה של ש' תועדו גם בתעודה הרפואית מערבו של יום 25.08.2017 (ת/4) והימנה עולה, בין היתר, כי לש' שטף דם תת עורי בקוטר 3/2 ס"מ.

כידוע, סימני אלימות על גופו של קורבן עבירת אלימות יכולים לשמש חיזוק לעדותו (ראו והשוו: בש"פ 10194/03 בני קריאף נ' מדינת ישראל, (20.11.2003); וע"פ 6164/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (20.02.2012)). וכך גם במקרה הנדון, מצאתי כי יש בחבלות על רגליה של ש', שתועדו על ידי החוקרת סיני פחות מחצי יממה לאחר קרות האירוע ושלושה ימים לאחר מכן על ידי נ', ובתעודה הרפואית מיום 25.08.2018, כדי לחזק את גרסתה של ש', הן כמכלול והן בנקודה שבה סיפרה כי הנאשם בעט בה באזור האגן.

43. לסיכום נקודה זו, לאור כל המפורט לעיל, הריני לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה, והוכיחה מעבר לספק סביר כי עת היו בסמוך לאנדרטה, הנאשם איים על ש' באומרו: "בשכונה אני אעשה את זה, בשכונה אני אדקור אותך"; וכי משהמשיכו להתקדם לכיוון שכונת אאאאא, הנאשם קילל את ש' באומרו לה "זונה" ו"שרמוטה", ואף איים עלה בכך שאמר כי ישים לה את בקבוק הבירה בצוואר וכי בכך "יגמר כל הסיפור", וכן תקף אותה בכך שבעט בה באזור האגן והפילה לכביש.

האירוע הראשון - אזור החניה בסמוך לביתו של

הנאשם

44. בסעיף 8 לכתב האישום, נטען כי בהמשך למתואר לעיל, עם הגעתם לביתו של הנאשם, ומשהבחינה המתלוננת ברכב אשר חנה במקום וניגשה לעברו, איים עליה הנאשם בכך שהצמיד שוב את שבר הבקבוק לגופה ואמר לה שאם אמו תצא הוא יגמור עליה.

45. בעניין זה, סיפרה ש' בעדותה הראשית כך:

"הגענו לחנייה של הבית שלו, היה שם רכב שחנה, באתי להתקדם לכיוון הרכב, הוא הוציא את בקבוק הבירה מהכיס ואמר לי אם אימא שלי תצא זה יהיה הסוף שלך. משם המשכנו ל'אאאא'" (עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 4-2).

46. מנגד, הנאשם לא התייחס בעדותו בבית המשפט לנקודה ספציפית זו, אלא הכחיש את הדברים הן בעת חקירתו במשטרה (ת/14, שורות 53-54) והן במענה לכתב האישום.

47. בעימות בין שתי גרסאות אלה, לאור התרשמויותי וממצאי המהימנות שנקבעו על ידי קודם לכן (גם בכל הנוגע לשאלת עצם קיומו של שבר בקבוק) - מצאתי גם בנקודה זו לקבל באופן מלא את גרסתה של ש' ולדחות את הכחשתו של הנאשם.

אשר על כן, הריני לקבוע כי שוכנעתי מעבר לספק סביר כי עת הגיעו השניים סמוך לביתו של הנאשם, ומשש' הבחינה ברכב אשר חנה במקום, הנאשם הוציא את שבר הבקבוק מכיסו, ואיים עליה באומרו כי אם אמו תצא החוצה זה יהיה הסוף שלה.

לצד אלה, ובשים לב לכך שש' עצמה לא טענה כי הנאשם הצמיד את שבר הבקבוק לגופה, הרי שלא נותר לי אלא לקבוע כי מעשה זה לא הוכח בפני, ועל כן אין לייחס אותו לנאשם.

האירוע הראשון - שכונת אאאא ("האאאא"), הביקור

השני

48. בסעיפים 9-11 בכתב האישום, נטען כי בהמשך למתואר לעיל, ועת שבו לשכונת אאאאא, הנאשם איים על ש' בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לגופה, ואמר לה: "אל תדברי אחרת אני גומר אותך". לאחר מכן, ומשש' לא השיבה לשאלותיו של הנאשם, הלה תקף אותה, בכך שהיכה בה באמצעות ידיו בראשה, סטר לה, בעט בה באמצעות רגליו ודחף אותה אל עבר האבנים אשר היו מונחות על הרצפה, עד אשר היא נפלה ארצה. כתוצאה מכך, נגרמו לש' חבלות של ממש בדמות רגישות ניכרת ונפיחות בצד אולנרי של שורש כף היד עם פצע שטחי של העור בצד אולנרי פלמרי בימין, הגבלה בתנועות של שורש כף היד, הגבלה בתנועות של הצוואר וכאבים מעל סטרנו מסטוידוס ימין.

49. בעניין זה, ש' לא סיפרה בחקירתה הראשית אודות האירוע הנטען מעלה. עם זאת, בחקירתה הנגדית, ש' נשאלה ממה כאבו לה הידיים, והשיבה: "מהחתיכים"; וכשהוטח בה שהרי הנאשם לא דקר אותה בידיים, היא ענתה: "הוא הפיל אותי על האבנים והיו לי חתכים כתוצאה מהאבנים"; וכשנשאלה מתי זה אירע, השיבה פעמיים כי זה קרה "באאאא", עוד קודם שהם יצאו לכיוון תחנת הדלק (עמ' 30, שורות 2-11). גם בהמשך חקירתה הנגדית, משנטען על ידי ההגנה כי גם החבלות ברגליה נגרמו כתוצאה מדחיפה זו, ש' חזרה וסיפרה כי כתוצאה מדחיפתו של הנאשם היא נפלה על הידיים שלה על "סלעים גדולות [כך במקור]"; והכחישה בתוקף כי נפלה גם על ברכיה, תוך ששבה והדגישה כי החבלות ברגליה לא נגרמו כתוצאה מהסלעים וכי: "לא נפלתי על הברכיים, עצרתי את עצמי עם הידיים" (עמ' 35 לפרוטוקול, שורות 10-20).

יוצא אפוא, כי למרות שלא התייחסה לכך בחקירתה הראשית, הרי שבחקירה הנגדית ש' סיפרה כי כשהיו "באאאא" בפעם הראשונה, לפני שהלכו לתחנת הדלק, הנאשם הפיל אותה (על ידיה) על אבנים וכתוצאה מכך נגרמו לה חתכים בידיים.

50. מנגד, במענה לכתב האישום הנאשם הכחיש שתקף את ש', אך לא כפר בכך שהיא נפלה על הרצפה ושכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות, אלא שלטענתו הנפילה לא אירעה כתוצאה ממעשיו. כמו כן, הסנגור הפנה בעניין זה להודעתה של ש' במשטרה, וטען כי המתלוננת עצמה אומרת את הדברים.

בחקירתו הנגדית, הנאשם אישר כי הוא יודע שש' נחבלה בידיה, אך טען כי הוא עצמו לא ראה זאת אלא רק הבין זאת "מהמשפטים", והוסיף כי: "לא היה לה שום סימן, לא דם בידיים ולא ברגליים ולא בגוף" (עמ' 82-83 לפרוטוקול, שורות 24 ו-3, בהתאמה; כן ראו דבריו של הנאשם בעמ' 75 לפרוטוקול, שורות 10-16).

51. בעימות בין שתי הגרסאות, ולנוכח התרשמיותי וממצאי המהימנות שקבעתי, כפי שהדברים פורטו בהרחבה קודם

לכן, מצאתי ליתן אמון מלא בגרסתה של ש' ולדחות מכל וכל את גרסתו של הנאשם.

אכן, ש' טענה כי נחבלה בידה לאחר שנדחפה על ידי הנאשם על אבנים שהיו במקום - עת נפגשו "באאאא" ובטרם פנו ללכת לתחנת הדלק; בעוד שבכתב האישום נטען כי האירוע אירע עת שבו בפעם השנייה לשכונת אאאאא. אולם, סבורתני כי סתירה זו טמונה בעובדה שש' חוותה אירוע טראומתי, הכולל בין היתר אלימות קשה ואיומים נגדה, ולהתרשמותי אין בכך כדי להעלות חשש ממשי באשר למהימנות גרסתה, כי אם להזכיר לנו את טבעו של הזיכרון האנושי (ראו והשוו: ע"פ 175/10 ישי חנוכיב נ' מדינת ישראל, (28.07.2011)). וכל זאת כאשר יש לשוב ולהזכיר כי בפנינו אירוע המורכב מפריטים רבים ושהתרחש במשך כמה שעות ובמקומות שונים. במקרה כזה, אדרבה, דווקא זיכרון מופלג של כל פרט ופרט עלול היה לפגום במהימנותה של ש' (ראו והשוו: ע"פ 1258/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 637, 625 (2004); ע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל, (26.01.2009)).

מה גם, שהנאשם עצמו לא הכחיש שש' נפלה על האבנים ואף הוטח בש' על ידי ההגנה כי ייתכן שלא רק הפצעים שבידיה הם תוצאה של הנפילה האמורה, אלא גם אלו שברגליה (עמ' 35 לפרוטוקול, שורות 19-20). עוד כזכור, הנאשם טען במענה לכתב האישום כי לא הוא גרם לנפילתה של ש', תוך הפנייה לעדותה במשטרה שם כפי הנטען, היא עצמה אמרה זאת. דא עקא, עדותה של ש' במשטרה לא הוגשה לעיוני, כך שבית המשפט אינו יודע מה נטען שם מפיה; ואילו במהלך השמעת הראיות, לא הובאה על ידי ההגנה כל סיבה חלופית לנפילתה של ש'.

בהינתן אלה, משקבעתי כי לא ניתן ליתן אמון בגרסתו של הנאשם ולאחר שלא סופק כל הסבר חלופי לנפילתה של ש' על האבנים, תוך שההגנה אינה מכחישה את עצם הנפילה ובמידה רבה גם לא את העובדה שכתוצאה ממנה נגרמו לש' חבלות בידה - **הרי ששוכנעתי מעבר לספק סביר כי בעת שהיו בשכונת אאאאא, הנאשם דחף את המתלוננת וזו נפלה על ידיה על אבנים שהיו במקום, וכתוצאה מכך נגרמו לה חבלות בדמות חתכים בשתי כפות ידיה.**

52. ודוק, בדומה למה שנקבע על ידי בכל הנוגע לסעיפים 5-7 לכתב האישום, גם כאן מצאתי בראיות חיצוניות חיזוקים לעדותה של ש', והכוונה לתעודה הרפואית מיום 25.08.2016 (ת/4), שם נמצא כי ש' סובלת מ"רגישות ניכרת נפיחות בצד אולנרי של שורש כף היד עם פצע שטחי של העור בצד אולנרי פלמרי ימין ו"הגבלה בתנועות של שורש כף היד עקב כאבים"; ולתמונות שצולמו על ידי החוקרת סיני ביום 25.08.2016 (ת/3ב), שם ניתן לזהות חבלות בדמות חתכים קטנים בשתי כפות ידיה, או כמו שהמתלוננת עצמה תיארה כשהתמונות הוצגו לה (ת/3ב): **"שפשופים בידיים שהוא דחף אותי לאבנים והתלכלכתי מהאבנים"** (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 4-5).

53. לצד כל האמור, יצוין כי שלא כפי הנטען בכתב האישום, ש' לא סיפרה באף שלב כי במעמד האמור הנאשם איים עליה בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לגופה ודרש ממנה שלא לדבר, אחרת הוא "יגמור אותה"; כמו כן, ש' סיפרה כי נפלה על האבנים כתוצאה מכך שהנאשם דחף אותה, אולם היא לא טענה כי במעמד האמור הוא הפעיל כלפיה אלימות נוספת. אשר על כן, ובהינתן כך שעדותה של ש' במשטרה לא הוגשה כראיה לבית המשפט, כך שגרסתה היחידה שנגלתה לאוזני היא זו שהושמעה באולם בית המשפט - הרי שלא נותר לי אלא לקבוע כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם איים על ש' בכך שהצמיד את שבר הבקבוק לגופה, תוך שאמר לה את הנטען בסעיף 9 לכתב האישום. כך גם, לא הוכח כי הנאשם היכה את ש' עם ידיו בראשה, סטר לה או בעט בה באמצעות רגליו.

בשוליה של נקודה זו, אשוב ואציין כי אכן לא ניתן להרשיע את הנאשם במעשים שש' לא סיפרה עליהם בעדותה ושלא הובאו כל ראיות אחרות להוכחתם. לצד אלה, וזאת ראוי להדגיש, בעיניי אין בהשמטות האמורות בעדותה של ש' כדי לפגום במהימנותה. שכן, כפי שכבר ציינתי בכמה הזדמנויות קודם לכן, ש' העידה וסיפרה אודות כמה אירועים שונים, כאשר האירוע הראשון מורכב מאירועי משנה רבים שגם הם עצמם מכילים פרטים שונים, כך שלא זו בלבד שאך טבעי הוא שפרט כזה או אחר יפרח מזיכרונה בעת מתן עדותה על דוכן העדים, אלא שאף ניתן לומר כי אילו אכן הייתה זוכרת

כל פרט ופרט, שדווקא אז הדבר היה עלול להעלות חשש באשר למהימנות עדותה. ודוק, דברים אלה אמורים גם בשים לב להתרשמותו של בית המשפט ממכלול עדותה של ש' ולרושם החיובי ביותר שהיא הותירה, והרי שהדברים כבר פורטו בהרחבה קודם לכן, ועל כן לא אחזור עליהם.

האירוע הראשון - ביתו של הנאשם

54. **בסעיפים 12-19 לכתב האישום**, נטען כי בהמשך למתואר לעיל, עת הגיעו בשנית לביתו של הנאשם, האחרון איים על ש' באומרו: **"יש לך שלוש שניות להיכנס אם לא אני מוציא את זה"**, תוך שהוא מכניס את ידו אל עבר הכיס שם הניח את שבר הבקבוק. עוד ובמעמד המתואר, כלא הנאשם את ש' בביתו, בכך שלא אפשר לה לצאת מביתו וזאת חרף בקשותיה החוזרות ונשנות, ובהמשך אף חסם את דלת הכניסה לחדרו באמצעות המיטה, התיישב עליה והמשיך לדרוש מהמתלוננת שתענה לשאלותיו. וכך, משלא סיפקה תשובה שתעמוד בציפיותיו, איים הנאשם על ש' בכך שאמר לה שיש לו סכין בארון ואין לו צורך בשבר הבקבוק וכי הוא יכול להמשיך במה שהחל בו. בהמשך לאמור, הנאשם הוציא את שבר הבקבוק מכיסו ואיים על המתלוננת בכך שאמר לה: **"כל פעם שתקבלי דקירה ותצעקי את תקבלי ישר אוטומטית. את תקבלי שוב"**, והוסיף ואמר כי אם ההורים שלו יבואו הוא ידקור אותה בצוואר ואז יגמר הסיפור.

עוד נטען כי במועד ובמעמד האמורים, הנאשם המשיך לשאול את ש' שאלות, ומשזו לא השיבה כרצונו, הוא פצע אותה בכך שדקר אותה ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק ברגלה. כתוצאה מכך, נגרמה לש' פציעה בדמות דקירה בצד לטרנלי דיסטלי של ירך ימין ושטף דם תת עורי בקוטר של 3 ס"מ.

עוד ובסמוך, ומשהשמיעה ש' קול בכי, איים עליה הנאשם בכך שהתקרב אליה עם שבר הבקבוק, וזאת תוך שהוא מסמן לה שתהיה בשקט. לאחר מכן, ש' ביקשה מהנאשם שיאפשר לה ללכת לביתה, והוא הסכים לבקשתה, תוך שהוא מאיים עליה באומרו: **"טוב תלכי ותיזהרי לעשות איזה טעות"**.

55. בעניין זה, סיפרה ש' בעדותה הראשית כך:

"בשלב יותר מאוחר הוא לקח אותי אליו לבית, הוא דפק בבית שלו, אמא שלו פתחה לו את הדלת, אני הייתי בגינה, בהתחלה לא רציתי להיכנס לבית, הוא בא עוד פעם לגינה, הוציא את הבקבוק ואמר לי להיכנס. נכנסתי איתו לבית, ישבתי ליד הדלת והוא התחיל לספר להורים שלו מה כביכול עשיתי לו והראה להם את הסרטונים שהוא צילם אותי ואז אמא שלו התחילה לשאול אותי למה עשיתי לו ככה ולמה אני עושה את זה ואז צעקתי עליה שזה שהוא מרים עלי ידיים וזה שהוא דקר אותי אם את זה היא יודעת. אחרי שהוא דיבר איתם הוא רצה שאכנס איתו לחדר או שאצא איתו לעשן, נצמדתי לפינת האוכל ובכיתי לאבא שלו שיתקשר לאבא שלי או למשטרה ושהוא מחזיק אותי מתשע בערב בכח. הם לא כל כך התייחסו לזה. אחר כך ב' בא, התקרב אלי, הוציא עוד פעם את הבקבוק ואמר לי 'יש לך שתי שניות להחליט אם את נכנסת איתי לחדר או שאת יוצאת איתי לעשן'. נכנסתי איתו לחדר ואמרתי לו שישאיר את הבקבוק בחוץ, הוא השאיר אותו בפח של הש'ותים, נכנסתי לחדר, הוא חסם את הדלת עם המיטה והמשיך עם ההאשמות שלו על מה שעשיתי לו ואז בשלב מסוים קמתי לשטוף פנים. הוא גם אמר לי 'אני לא צריך את הבקבוק יש לי סכין בארון'. בשלב מסוים קמתי לשטוף פנים והוא החזיר את בקבוק בירה ולא שמתי לב. אח"כ הוא עוד פעם סגר את הדלת, הצמיד לי את הבקבוק, אמר לי 'את תקבלי דקירה אם תצעקי, ואם ההורים שלי יכנסו תקבלי אחת לצוואר' ונגמר הסיפור" (עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 21-5).

בשלב זה, ש' הפסיקה את דיבורה, תוך שהיא נאנחת, וכאשר ניכר כי תיאור הדברים משפיע עליה עמוקות והיא מנסה לאסוף את עצמה. בהמשך, לאחר שאגרה כוח להמשיך בתיאור מעשיו של הנאשם, סיפרה:

"המשכנו לדבר, הוא המשיך להאשים אותי במה שעשיתי לו, אח"כ עוד פעם קמתי לשטוף פנים, אבא שלו נכנס לחדר לדבר איתו. כשנכנסתי לחדר ב' אמר שכל מה שאמרתי לו היה שקר כל הערב. בסופו של דבר הצלחתי לשכנע אותו שיתן לי ללכת הביתה ושאני אעשה איתו אח"כ מה שהוא רוצה, אם זה ללכת איתו לתחנת המשטרה להודות על מה שעשיתי, או שאני אלך איתו לחבר שלו, לא זוכרת בדיוק מה הוא ביקש. בסוף הלכתי הביתה, הגעתי הביתה בארבע וחצי לפנות בוקר, הערתי את אמא שלי וסיפרתי לה מה קרה ועליתי לישון קצת ובשמונה בבוקר היא לקחה אותי לתחנת המשטרה" (עמ' 17-18, שורות 22-26 ו-1-3, בהתאמה)

משסיימה ש' לספר את הדברים שלעיל, היא נשאלה על ידי התובעת שאלה מדריכה: **"ספרי על האירוע שהיה בבית, מה הוא עשה לך ברגל?"**, ולאחר מכן **"ספרי לי איך הוא תקף אותך"**. התנגדותיו של בא כוח הנאשם התקבלו, ולאחר ניסוח חדש של השאלה, ש' סיפרה כי הנאשם תקף אותה בכך **"שם לי את הבקבוק בירה ברגל ימין על הברך. דקר אותי עם הבקבוק"**. כשנשאלה מה קרה לה כתוצאה מכך, השיבה ש' כי הנאשם פצע אותה ברגל וירד לה דם (עמ' 18, שורות 4-21).

מיד ובהמשך, כשהוצגו לה התמונות שצולמו על ידי החוקרת סיני, סיפרה ש' בהתייחס לת/א3:

"בתמונה עליונה מימין ומשמאל רואים את הבגדים שלבשתי ואת הדם מהפציעות. בת/א3 בתמונה למטה רואים פצע מבקבוק הבירה ברגל שמאל מעל הברך ועוד פצע מהבקבוק ברגל ימין, קצת מעל הברך, ומעל סימנים כחולים מהבעיטות" (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 1-3).

ובהתייחס לת/ב3:

"בת/ב3 בתמונה עליונה בצד שמאל רואים כחולים מהבעיטות והפצעים מהבקבוק מעל הברך ברגליים. בת/ב3 בתמונה התחתונה מצד ימין רואים בגד שלבשתי באותו יום, מכנס עם כתמי דם. בת/ב3 תמונה תחתונה מצד שמאל רואים פצע מבקבוק הבירה ומעל כחולים מהבעיטות" (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 4-8).

גם בכל הנוגע לת/ג3, כשזה הוצג לה, סיפרה ש' כי רואים שם **"את המכנס שלבשתי עם כתמי הדם מהפציעות"** (עמ' 19 לפרוטוקול, שורה 9).

56. מנגד, במענה לכתב האישום טען הנאשם כי אכן הציע לש' להיכנס לביתו, אלא שהוא לא איים עליה וממילא, כפי שנטען לאורך כל הדרך, לא אחז בשבר בקבוק. כל יתר ההתרחשויות הנטענות, הוכחו על ידי הנאשם במענה לכתב האישום. גם בעדותו בבית המשפט, הנאשם הכחיש את מסכת האלימות המיוחסת לו, ובכלל זה שתקף את ש', שאחז בשבר בקבוק, שדקר אותה באמצעותו ושמנע ממנה לצאת את ביתו (עמ' 81 לפרוטוקול, שורות 6-8; עמ' 82 לפרוטוקול, שורות 15-17).

בהינתן הכחשה זו, וכשעומת בחקירה הנגדית עם כתמי הדם על מדיה של ש', טען הנאשם בתוקף כי כשש' הייתה עימו **"לא היה עליה שום דם. היא הייתה עם המדים האלה ולא ראיתי כתמי דם כשהיא הייתה איתי"** (עמ' 75 לפרוטוקול, שורות 10-16). ובהמשך, כשנשאל אם כך הכיצד הוא מסביר את הגעתה של ש' לפנות בוקר לביתה ולאחר מכן גם לתחנת המשטרה בעודה **"מדממת עם דקירות בגוף שלה"**, השיב הנאשם כי ש' הייתה מוכנה לעשות כל דבר על מנת לפגוע בו:

"יש לי הסבר ברור, היא הייתה מוכנה לעשות כל דבר, כל דבר שאפגע. כל דבר, פשוט. היא הייתה מוכנה לעשות הכל כדי לפגוע בי, היא גם אמרה את זה, יש את זה גם בהודעות בטלפון, היא אמרה שתהרוס לי את החיים ולא משנה מי" (עמ' 78 לפרוטוקול, שורות 3-5).

לעומת אלה, טענה ההגנה בסיכומיה כי יכול שהחבלות ברגליה של ש' וכתמי הדם על המכנס הם תוצאה של אותה נפילה ב"אאאא" שם היא נחבלה בידיה:

"זה דווקא סימנים שלשיטתי, שנגרמו כתוצאה מהנפילה באזור שנקרא "אאאא", באזור הירך היא נחבלה והיא מאשרת שנפלה ונחבלה בידיים, ואם הידיים דיממו אז זו הסיבה שיכולים להיות לה סימנים על המכנס. יש גם סימני דם על החולצה. והרי ברור שהיא לא טוענת שדקר אותה באזור של החולצה" (עמ' 99-100, שורות 24-25 ו-1-2).

57. לנוכח השאלות שעלו מצד ההגנה כלפי עדי התביעה בחקירתם הראשית, מצאתי להידרש תחילה לשאלת מועד תפיסתם הבגדים שש' לבשה ביום האירוע (מכנס מדים של חיל האוויר וחולצה לבנה (ת/9 ו- ת/10, בהתאמה)).

בעניין זה, נ' סיפרה בחקירתה הראשית כי המדים של ש', שהיו עליהם כתמי דם, נשארו בתחנת המשטרה ונתפסו כראיה (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 17-18). גם בחקירתה הנגדית, נ' חזרה וסיפרה כי לבקשתה של החוקרת, היא נסעה הביתה כדי להביא לש' מכנסיים חלופיים, ואילו את המדים הם השאירו בתחנת המשטרה (עמ' 17 לפרוטוקול, שורות 10-12). ובהמשך, כשנשאלה על ידי הסנגור אם ייתכן שכפי שבסופו של דבר התברר כי את התמונות של ש' היא צילמה ביום 28.08.2016 ולא ביום 25.80.2016 כפי שטענה בתחילה, כי אז גם את המדים השאירה בתחנת המשטרה ביום 28.08.2016 ולא ביום מסירת התלונה, השיבה נ' בצורה חד משמעית כי זה לא יכול להיות, וכי המכנסיים הושארו בתחנת המשטרה לאחר החקירה הראשונה, קרי ביום 25.08.2016 (עמ' 18 לפרוטוקול, שורות 21-26).

בדומה, גם ש' - לאחר שהוטח בה (שלא בצדק) כי אימה מסרה למשטרה את בגדיה שלושה ימים לאחר האירוע - התעקשה והשיבה בביטחון: **"זה לא היה 3 ימים אחרי זה, זה היה באותו יום שהגשתי את העדות"** (עמ' 27 לפרוטוקול, שורות 4-5).

בנוסף לאלה, גם החוקרת סיני עצמה סיפרה בחקירתה הראשית כי היא חושבת שביום הגשת התלונה היא שלחה את נ' כדי שתביא לש' בגדים להחלפה, על מנת שהיא תוכל לתפוס את המדים (עמ' 46 לפרוטוקול, שורות 7-9). כך גם, טופס רישום המוצג של הבגדים, שנערך על ידי החוקרת סיני (ת/11), נושא את התאריך 25.08.2016; וגם המזכר שנכתב על ידי החוקרת סיני, שם היא כותבת כי **"היום לאחר העדות מש' תפסתי את החולצה הטריקו לבנה וכן מכנס צבאי של חיל האוויר והכנסתי לשקית נייר לבנה בנפרד"** (ת/12), נושא גם הוא את התאריך 25.08.2016.

ולבסוף, גם החוקר סעדון אמנם מסר כי אינו זוכר אם ראה את ש' לובשת את המדים (עמ' 60 לפרוטוקול, שורות 5-6 ו-17-18), אולם לשאלת הסנגור אם יכול להיות שהיה זה הוא שביקש מהאם להביא בגדים חלופיים, וזאת ביום 28.08.2016, השיב כי **"אם זה לא רשום, אז כנראה שזה לא היה"** (עמ' 62 לפרוטוקול, שורות 8-9), ובהמשך הוסיף כי אם ש' הורידה את המדים ביום 25.08.2016 והם נתפסו על ידי החוקרת, כי אז אין אפשרות להחזיר לה אותם ולהניח לה לשוב עימם לביתה (עמ' 62 לפרוטוקול, שורות 12-13).

לאור כל אלה, בשים לב לעדויות שהובאו לעיל, ובייחוד לנוכח טופס תפיסת המוצגים והמזכר שנערכו על ידי החוקרת סיני ביום 25.08.2016, **הריני לקבוע כממצא עובדתי כי המדים נתפסו ביום 25.08.2016, במועד הגשת התלונה.**

בשוליה של נקודה זו, אציין כי אכן כפי טענת הסגור, בתמונות שצולמו על ידי החוקרת סיני, נראית ש' בעוד טייץ או מכנס שחור אחר מופשל על רגליה. ועדיין, לא מצאתי כל דבר תמוה בכך, שהרי כאמור, ממילא נ', ש' והחוקרת סיני, סיפרו כי נ' נשלחה על מנת להביא לש' בגדים חלופיים, ומכאן שייתכן כי התמונות צולמו לאחר שפשטה את המדים ולבשה את הבגד החלופי. וזאת כאשר גם החוקרת סיני הודתה כי לא צילמה את ש' בעוד המדים עליה (עמ' 54 לפרוטוקול, שורות 6-7), ואף הטעימה וסיפרה כי בעת גביית עדותה, ש' הורידה את מכנסיה והראתה לה את סימני הדקירות; אך היא צילמה אותן מאוחר יותר, ואילו באותו רגע רק כתבה את מה שהיא רואה (עמ' 55 לפרוטוקול, שורות 12-19)

58. כעת, ולגופם של דברים, בכל הנוגע לאימו של הנאשם על ש' שנועד להניעה להיכנס לביתו, גם כאן ומשנתתי אמון מלא בעדותה של ש', **שוכנעתי מעבר לספק סביר כי עת עמדו בגינת ביתו של הנאשם, הלה איים על ש' בכך שהוציא את שבר הבקבוק ואמר לה להיכנס לביתו.**

ודוק, בכתב האישום נטען כי הנאשם איים על ש' בכך שאמר לה כי יוציא את שבר הבקבוק, תוך שהוא מכניס את ידו אל עבר הכיס ששם הוא היה מונח; ואילו לפי קביעתי שלעיל, הנאשם גם הוציא בפועל את שבר הבקבוק (והרי שבין אם כך ובין אם כך, מעשיו מהווים ומגבשים את עבירת האיומים).

59. אשר לכליאת המתלוננת בביתו, כידוע, היסוד העובדתי של העבירה הקבועה בסעיף 377 מתגבש מקום בו נעשה מעשה של שלילת חופש התנועה של הקורבן, ואילו ה"כליאה" יכולה להתמצות גם בהפחדה המרתקת אדם למקום ושוללת ממנו את חופש התנועה (י' קדמי **על הדין בפלילים**, חלק שני 826-828 (מהדורה מעודכנת התשנ"ה-1995, הוצאת דיונון)). וכפי שהוטעם בפסיקתו של בית המשפט העליון, בליבה של עבירת כליאת שווא, עומד ריתוקו של אדם למקום מוגדר בנסיבות השוללות ממנו את חופש התנועה (ע"פ 3363/98 **אלכסנדר קניאז'ינסקי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג (2) 479 (1999)). עוד יצוין, כי לשם התגבשותה של עבירת כליאת שווא אין צורך להוכיח קיומה של כוונה מיוחדת העומדת מאחורי המעשים.

במקרה הנדון, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם כלא את ש' בביתו, וזאת בנסיבות המפורטות בסעיף 13

לכתב האישום. מסקנתי זו מתבססת על דבריה של ש' שצוטטו לעיל, שמצאתי ליתן בהם אמון מלא, ואשר לפיהם הנאשם חסם את דלת חדרו עם המיטה והתיישב עליה. כמו כן, כמצוטט לעיל, ש' סיפרה כי אמרה לאביו של הנאשם שהאחרון מחזיק אותה בכוח מתשע בערב, וביקשה ממנו שיתקשר למשטרה או לאביה; וכי בסופו של דבר היא הצליחה לשכנע את הנאשם שניח לה ללכת לביתה. מכאן נמצאנו למדים - אם ש' נאלצה לשכנע את הנאשם שניח לה לצאת את דירתו ורק בסופו של יום הדבר עלה בידה - כי הנאשם הוא שהחליט אם ש' תלך לביתה אם לאו, וכי בתחילתו של הערב הוא לא אפשר לה לצאת את ביתו.

ודוק, כפי שצוין קודם לכן, לא נדרש להוכיח כי הנאשם הגביל את חופש התנועה של ש' בצורה פיזית (מה שמתקיים גם הוא במקרה שלנו, באמצעות חסימת הדלת עם מיטתו), ודי בכך שיעשה זאת באמצעות איומים והפחדה. אשר על כן, אף לנוכח דבריה של ש', לפיהם בכמה הזדמנויות היא יצאה את חדרו של הנאשם כדי לשטוף את פניה, לא מצאתי לשנות ממסקנתי המרשיעה. שכן, אמנם ייתכן כי בשלב זה הנאשם לא מנע ממנה בצורה פיזית לברוח מביתו, אולם היא לא הייתה יכולה לעשות כן לנוכח איומיו ומסע ההפחדה שעברה קודם לכן. כך למשל, ש' סיפרה, והדברים צוטטו קודם לכן, כי בשלב מסוים הנאשם הוציא את שבר הבקבוק ואמר כי יש לה שתי שניות להחליט אם היא נכנסת איתו לחדר או יוצאת איתו לעשן, ויש בכך כדי ללמד אודות האופן שבו הנאשם הגביל את חופש התנועה של ש' באמצעות איומים, וכאמור, די בכך כדי לגבש את העבירה של כליאת שווא.

לגרסתה זו של ש' אף ניתן למצוא חיזוק בדבריה של נ' - שכבר פירטתי בהרחבה קודם לכן את ממצאיו של בית המשפט

בנוגע למהימנותה ואמינותה - שמסרה בעדותה בבית המשפט, בעוד היא ניזונה מדבריה של ש' שנאמרו בסמוך לאחר קרות האירוע, כי **"רק לקראת 04:00 לפנות בוקר הוא [הנאשם] שחרר אותה [את ש'] מהבית"** (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 5-6).

ויוער - הן ככל שהדברים נוגעים לשאלת התקיימותה של עבירת כליאת שווא והן ככל שהם נוגעים לשאלת ביצוע מכלול העבירות בביתו של הנאשם - כי בין הצדדים אין מחלוקת על כך שבעת שהשניים היו בביתו של הנאשם, הוריו גם הם היו במקום ואף בשלבים מסוימים התנהל בינם לבין ש' דין ודברים. אלא שלא כפי תיאורה של ש' את הדברים, ההגנה טענה (והדברים הוטחו בש' בחקירתה הנגדית), כי הוריו של הנאשם אינם מאשרים את גרסתה (עמ' 28 לפרוטוקול, שורות 10-11). דא עקא, הוריו של הנאשם לא הובאו לבית המשפט בתור עדי הגנה (או בכלל), וככל שעדותם נגבתה במסגרת, הרי שגם זו לא הוגשה לעיוני. והרי שהלכה מושרשת היא, כי **"הימנעותו של נאשם מלהביא ראיה אשר היה באפשרותו להביאה ואשר היה בה, לכאורה, כדי לתמוך בגרסתו, ללא הסבר סביר להימנעות זו, יוצרת הנחה לפיה אילו הובאה הראיה האמורה, היה בה כדי לתמוך דווקא בעמדת התביעה ולא בעמדתו של הנאשם"** (ע"פ 2333/07 שלמה תענן נ' מדינת ישראל, (12.07.2010)).

60. באשר לאיום של הנאשם על ש', באמירתו כי יש לו סכין בארון ואין לו צורך בשבר הבקבוק וכי הוא יכול להמשיך במה שהחל בו - גם כאן מצאתי לאמץ במלואה את עדותה של ש' בנקודה זו, כך **ששוכנעתי מעבר לספק סביר כי משקמה ש' לשטוף את פניה, אמר לה הנאשם: "אני לא צריך את הבקבוק יש לי סכין בארון"**.

61. דברים דומים יש לומר גם בכל הנוגע לאיום של הנאשם על ש' בכך שהוציא את שבר הבקבוק מכיסו ואיים עליה באומרו: **"כל פעם שתקבלי דקירה ותצעקי את תקבלי ישר אוטומטית. את תקבלי שוב"**; ובכך שהוסיף ואמר כי אם ההורים שלו יבואו הוא ידקור אותה בצוואר ואז יגמר הסיפור. גם כאן, אני נותנת אמון מלא בדבריה של ש' וקובעת כי **ששוכנעתי מעבר לספק סביר כי הנאשם החזיר את שבר הבקבוק - לאחר שהשאיר אותו בפח של השירותים - וכאשר ש' שטפה את פניה וחזרה לחדר, הוא הצמיד אותו אליה ואמר: "את תקבלי דקירה אם תצעקי, ואם ההורים שלי ייכנסו תקבלי אחת לצוואר ונגמר הסיפור"**.

ויוער, לא נעלמה מעיני העובדה שבכתב האישום נטען כי הנאשם הוציא את שבר הבקבוק מכיסו; ואילו ש' סיפרה שהוא אך החזיר אותו לחדר. עם זאת, לא זו בלבד שאין המדובר בסתירה מהותית, אלא שאף גרסתה של ש' היא-היא שמתסדרת בצורה מהימנה יותר עם השתלשלות האירועים המתוארת על ידה, שהרי קודם לכן היא עצמה סיפרה כי הנאשם השאיר את שבר הבקבוק בפח של השירותים.

62. בכל הנוגע לפציעתה של ש' ברגלה באמצעות שבר הבקבוק, כזכור, בשטף דבריה בחקירה הראשית ש' לא סיפרה אודות הדקירה, אלא אך לאחר שנשאלה שאלה מדריכה על ידי התובעת, שאז היא סיפרה כי הנאשם תקף אותה בכך **"ששם לי את הבקבוק בירה ברגל ימין על הברך. דקר אותי עם הבקבוק"**, וכשנשאלה מה קרה לה כתוצאה מכך, השיבה כי הנאשם פצע אותה ברגל וירד לה דם.

אכן כאמור, דבריה אלו של ש' באו בחקירתה הראשית לאחר שאלה מדריכה, מה שעל פניו עלול לפגום במהימנות ובמשקל של הדברים. ועדיין, יש לזכור כי אין המדובר ב"כלל קשיח", ושאלת המשקל שצריך להינתן לתשובה שבאה לאחר שאלה מדריכה צריכה להיבחן בכל מקרה לגופו. ובמקרה הנדון, התרשמתי כי השאלה המדריכה הייתה בבחינת ריענון זיכרונה של ש', וכי לאחר מכן ומשנזכרה כי השמיטה את מעשה הדקירה, היא מסרה את הדברים כפי שזכרה אותם וכפי שהם אכן התרחשו במציאות. כך, התרשמתי מדבריה של ש' בנקודה זו ומהאופן שבו מסרה אותם, ושוכנעתי כי המדובר בדברים אותנטיים ומהימנים, ועל כן יש ליתן בהם אמון. וזאת בנוסף להתרשמותי הכללית מעדותה של ש', לפיה היא לא הייתה מוכנה לספר דברים בבית המשפט כדי להעצים את מעשיו של הנאשם, אלא אך ורק אם אכן

התרחשו במציאות.

מה גם, שלעדותה זו של ש' יש בנמצא **חיזוקים** משמעותיים, וזאת גם מעבר לעדותה של אימה, שסיפרה בבית המשפט - תוך שכזכור עדותה מבוססת על דברים שש' סיפרה לה עם הגעתה הביתה לפנות בוקר - כי בבית הוריו, הנאשם דקר את ש' עם בקבוק בירה שבור (עמ' 13 לפרוטוקול, שורה 5).

כך, לדבריה של ש' לפיהם נדקרה על ידי הנאשם ברגלה, מצאתי חיזוק משמעותי במכנס שלבשה ביום האירוע, שנתפס על ידי החוקרת סיני ביום 25.08.2016, ושהוגש כראיה לבית המשפט. בצדק הטיח הסנגור בש', בחקירתה הנגדית, כי אם היא הייתה נדקרת, היה צריך להימצא חור על המכנס. ואכן, גם ש' הסכימה עימו (עמ' 26 לפרוטוקול, שורות 14-25) והתעקשה בביטחון מלא, במענה לשאלות סנגור, כי אם יביאו את המכנס לבית המשפט, יראו בו חתכים (עמ' 36 לפרוטוקול, שורות 9-11). אלא מאי? שלא כפי טענת הסנגור לפיה אין במכנס כל חור, במכנס שהוגש כראיה יש גם יש חתך בשתי הרגליים, מה שמתיישב עם תיאורה של ש', וזאת לצד כתמים שנחזים להיות ככתמי דם (ושזוהו על ידי ש' ככאלה). וכך, כשם שנטען על ידי ההגנה כי אם ש' הייתה נדקרת היו צריכים להימצא חתכים על המכנס, ומשאלה אכן נמצאים שם, הרי שלדידי יש לראות בכך חיזוק לעדותה.

חיזוק נוסף לגרסתה של ש' מצאתי בתמונות שצולמו על ידי החוקרת סיני (ת/3), שם ניתן לראות בבירור חתך מעל ברכה ברגל שמאל וחתך בצדה של רגלה הימנית, באזור שבין הברך לירך. ויוזכר, כי כשהוצגו תמונות אלה לש' בחקירתה הראשית, היא סיפרה כי רואים בהן, בין היתר, **"פצע מבקבוק הבירה ברגל שמאל מעל הברך ועוד פצע מהבקבוק ברגל ימין, קצת מעל הברך", "פצעים מהבקבוק מעל הברך ברגליים", "פצע מבקבוק הבירה" ו"את המכנס שלבשתי עם כתמי הדם מהפציעות"**. ויאמר מיד, כי לא מצאתי ממש בטיעוני ההגנה, אשר הפנתה לכך שבעוד שהמתלוננת סיפרה כי הנאשם דקר אותה ברגל ימין מעל הברך, הרי שבתעודה הרפואית נכתב "פצע דקירה בירך ימין". למראה התמונות, כאמור, אכן נראה כי הפצע אינו מעל הברך אלא בצדה של הרגל, בין אזור הברך לירך. עם זאת, עסקינן בפצע שקרוב לאזור הברך, ואם ש' לא דייקה בכמה ס"מ בתיאורה את מיקום הפצע - ואכן המדובר בהבדל של ס"מ בודדים - הרי שעדיין אין בכך כדי לפגום במהימנותה והרי שאי דיוק זה בהחלט יכול לנבוע מטבעו של הזיכרון האנושי או מכשל לשוני ג דא לתאר את האזור האנטומי המדויק, ובוודאי שאין בו כדי ללמד, מעצמו, על כך שש' בדתה את אירוע הדקירה מליבה.

בהמשך לאמור זה עתה, יצוין כי גם בתעודה הרפואית שהוגשה (ת/4), שבה נכתב, בין היתר, כי לש' **"פצע דקירה בצד לטראלי דיסטלי של ירך ימין"** יש כדי לחזק את טענתה לפיה היא נדקרה על ידי הנאשם. ודוק, לשאלת היעדר פציעה בצווארה של ש', חרף טענתה שנפצעה בצווארה, כבר התייחסתי קודם לכן והסברתי באריכות מדוע אין בכך לדידי כדי לפגום במהימנותה. מאותם טעמים, אף לא מצאתי ליתן משקל לעובדה שבתעודה הרפואית לא נאמר דבר בכל הנוגע לפציעה ברגל שמאל של ש'. המדובר בפצע שאיננו גדול, ושהחלט ייתכן כי נעלם מעין הרופא בעת בדיקתה הפיזיולוגית של ש'. מה גם שממילא לעיתים טוב מראה עיניים ממקרא חוות דעת כתובה, והרי שבתמונות שהוגשו לעיוני ניתן לראות בבירור כי לש' פצע גם ברגלה השמאלית. וכאן אשוב ואומר, כי בהינתן מכלול המסכת הראייתית וממצאי המהימנות שקבעתי, נדמה כי לא ש' היא שצריכה לתת הסבר לכך שאין לה פצע בצוואר או לכך שהפצע ברגל שמאל שלה לא תועד בתעודה הרפואית, כי אם הנאשם הוא שצריך להסביר מדוע כן יש לה פצע דקירה ברגל ימין ופצע נוסף ברגל שמאל.

עוד ובשוליה של נקודה אחרונה זו, אזכיר כי התייחסתי עוד קודם לתייח ההגנה בדבר מועד פנייתה של ש' לקבלת טיפול רפואי. כפי שצינתי זה מכבר, לדברים ניתן הסבר משכנע ולא מצאתי כל דבר תמוה בהתנהלותה של ש' לאחר קרות האירועים. כך גם, אציין כי מאחורי טענת ההגנה לפיה ש' פנתה לקבלת טיפול רפואי אך כדי להוציא "גימ"לים" שיפטרו אותה מלהגיע לבסיס ביום ראשון (עמ' 100 לפרוטוקול, שורות 3-9) אין ולא כלום, וגם בעובדה שבתעודה

הרפואית נכתב שש' זכאית ל"אפס גימלים" אין כדי להוכיח טענה זו, שהרי בהיותה חיילת, בהחלט ייתכן כי מספר ימי המנוחה המגיע לחייל נכתב גם אם הוא לא ביקש לקבלם. עוד אתייחס לכך בהמשך, אולם אומר כבר עתה כי ההגנה לא ביקשה להעיד את הרופא שערך את התעודה הרפואית, שאז ניתן היה לשאול אותו אם אכן ש' ביקשה לקבל ימי מנוחה - ובכל מקרה, הרי שאין לכך כל נפקות. שכן, בין אם ש' פנתה לקבלת טיפול רפואי על מנת לקבל ימי מנוחה ובין אם לאו, עדיין אין בכך לשנות את הממצאים הרפואיים שנקבעו בעניינה. **לשון אחר, גם אם פנייתה של ש' לקבלת טיפול רפואי נעשתה אך מתוך מטרה להימנע מנסיעה לבסיס כעבור שלושה ימים (ואינני קובעת שכך אכן היה), הרי שעדיין זה לא משנה את העובדה שנמצא, בין היתר, כי ברגלה הימנית יש פצע דקירה.** לאור כל האמור, בניגוד לטענת ההגנה (עמ' 100 לפרוטוקול, שורות 10-13), לא רק שהתעודה הרפואית אינה מכרסמת מגרסתה של ש', אלא מחזקת אותה בצורה משמעותית.

63. כאן גם יאמר, כי הנאשם לא ידע לתת כל הסבר לחבלות ולפצעים בגופה של ש' ולכתמי הדם שעל מדיה, וזאת למעט דבריו בבית המשפט - שאותם מצאתי לדחות מכל וכל - שמהם משתמע כי ש' הייתה מסוגלת לפצוע את עצמה כדי להרע לו. בדומה, גם בחקירתו במשטרה, עת הוצגו לו הבגדים שש' לבשה ביום האירוע, והוא נשאל לפשר הדברים, השיב הנאשם: **"אין לי מה להגיד זה בטוח לא ממני"** (ת/16, שורות 62-64). אולם, כפי שצינתי עוד קודם, לא רק שהשתכנעתי כי לא הייתה לש' כל מטרה מוקדמת "להרוס את חייו" של הנאשם באמצעות בדיית דברים שלא היו ולא נבראו, אלא שדווקא ההפך הוא הנכון, ויעידו על כך דבריה שלה עצמה, עת הודתה כי ניסתה לבחון כיצד היא יכולה לבטל את תלונתה.

יתר על כן, בשעה שביד האחת טען הנאשם כי לא ראה על ש' כל חבלה, פצע או כתם דם, ביד השנייה נטענה **טענה עובדתית חלופית**, לפיה כשם שנגרמו לש' חבלות בידיה כתוצאה מהנפילה על האבנים, כך ייתכן כי גם החבלות ברגליה נגרמו מסיבה זו בדיוק ((עמ' 99-100 לפרוטוקול, שורות 24-25 ו-1-2)). יוצא אפוא, כי מצד אחד, הנאשם טוען כי לש' לא נגרמו כל חבלות במהלך האירוע, וכי ייתכן שהיא פצעה את עצמה על מנת לסבכו; ומצד שני, הוא טוען כי החבלות שברגליה נגרמו כתוצאה מאותה נפילה שגרמה לה לחבלות בידיה. והרי ששתי טענות אלה הינן במידה רבה בבחינת טענות עובדתיות חלופיות שאין מתיישבות זו עם זו.

גם לגופה של הטענה האחרונה, יאמר כי בתעודה הרפואית נכתב בצורה מפורשת וברורה כי לש' יש **"פצע דקירה"** ברגלה. והרי שאם ההגנה טוענת, בניגוד מוחלט לאמור בתעודה הרפואית, כי ייתכן שאין זה פצע דקירה אלא פצע שנגרם כתוצאה מנפילה על אבנים - הרי שהיה עליה שלא להגיש בהסכמה את התעודה הרפואית, אלא להביא את הרופא שערך אותה לעדות בבית המשפט, שאז ניתן היה לברר אם פצע כגון זה שעל רגלה של ש' יכול להיגרם גם שלא מדקירה. אולם כאמור, התעודה הרפואית הוגשה בהסכמה לבית המשפט, ומכאן שאין לי אלא את מה שעיני רואות - קרי, את אשר כתוב בתעודה הרפואית: שלש' **"פצע דקירה בצד לטרואלי דיסטלי של ירך ימין"**.

עוד ובהמשך לטענות ההגנה בסיכומיה, אציין כי בהחלט ייתכן שכתמי הדם על חולצתה של ש' מקורם בחבלות שהיו על כפות ידיה. אולם, לא נהיר הכיצד יש בכך כדי לבסס את הטענה לפיה גם החבלות והפצעים ברגליים נגרמו כתוצאה מאותה נפילה שבה נפגעו ידיה של ש'. מה גם, וזאת חשוב לציין, כי כתמי הדם על המכנס של ש' נמצאים בסמוך למקום החתכים ולמקום שבו נמצאים הפצעים על רגליה, ומכאן שלא כמו כתמי הדם על החולצה, כתמי הדם על המדים - כך המסקנה המסתברת - מקורם לא בידיה של ש', כי אם ברגליה דווקא.

64. לסיכום נקודה זו, לאור כל האמור מעלה, הריני קובעת כי **לא נותר ספק בליבי שהנאשם דקר את ש' ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וכתוצאה מכך נגרמה לה פציעה בדמות פצע דקירה בצד לטרואלי-דיסטלי של רגל ימין.** אשר לשטף הדם התת עורי, הרי שאינני נדרשת כלל לשאלה אם הוא יכול להוות גם "פציעה" כמשמעה בחוק העונשין (ולא "רק" "חבלה של ממש"), שכן קבעתי עוד קודם לכן כי מקורו בבעיטות שש' ספגה

מהנאשם (ולא בדקירתה באמצעות שבר הבקבוק).

עוד אציין, כי בכתב האישום לא יוחס לנאשם מעשה פציעתה של ש' ברגלה השמאלית. כך גם, בעדותה הראשית טענה ש' כי הנאשם דקר אותה באמצעות שבר הבקבוק ברגלה הימנית, ואילו רק לאחר שהוצגו לעיונה התמונות המתעדות את פציעה, היא ציינה כי נראה שם גם פצע הדקירה שגרם לה הנאשם ברגל שמאל. בנוסף, גם בתעודה הרפואית, כאמור, לא צוין כי לש' פצע דקירה ברגלה השמאלית. מנגד, אני נותנת אמון מלא בדבריה של ש', שבסופו של יום ניתן להבין מהם כי נדקרה על ידי הנאשם גם ברגלה השמאלית; וגם בתמונות, כאמור, נראים בבירור שני פצעים דומים בשתי הרגליים; וגם על המכנס שהוגש כראיה קיים חתך באזור של כל אחת מהרגליים.

בהינתן אלו, שקלתי אם לצד הרשעתו של הנאשם בדקירתה של ש' ברגל ימין, יש מקום להרשיעו בחדא מחתא גם בדקירתה ברגל שמאל, וזאת לפי סעיף 184 לחסד"פ. אולם בסופו של יום, הגם אם לא בלי התלבטות ועל אף הראיות המשכנעות שקיימות לכך, מצאתי כי בשים לב לתעודה הרפואית וכאשר קיים ספק קטן, הגם אם הוא קטן ביותר, שמא ש' אמנם נדקרה ברגלה השמאלית אך דקירה זו לא גרמה לפציעה וכי הפצע או החבלה שעל רגלה השמאלית מקורם בבעיטות שספגה ולא בדקירה, מצאתי להסתפק בהרשעתו של הנאשם בדקירתה של המתלוננת ברגלה הימנית "בלבד".

65. לבסוף, בכל הנוגע לאיומים הנטענים בסעיפים 17-18 לכתב האישום, ש' לא סיפרה אודותיהם בחקירתה הראשית ובהיעדר ראיות אחרות לכך, לא נותר לי אלא לקבוע כי **לא** הוכח שהנאשם איים על ש', לאחר שהשמיעה קול בכי, בכך שהתקרב אליה עם שבר הבקבוק וסימן לה להיות בשקט; וכי **לא** הוכח שלאחר שנעתר לבקשתה ללכת הביתה, איים הנאשם על ש' באומרו: "טוב תלכי ותיזהרי לעשות איזו טעות".

66. **לסיכום קביעותיי בכל הנוגע למה שהתרחש באירוע הראשון בביתו של הנאשם, אשוב ואציין כי לא נותר ספק בליבי כי: עת הגיעו השניים לביתו של הנאשם, ובשעה שש' עמדה בגינה, איים עליה הנאשם בכך שהוציא את שבר הבקבוק ואמר לה להיכנס לביתו. בהמשך, הנאשם כלא את ש' בביתו בכך שלא אפשר לה לצאת מהבית חרף בקשותיה, ואף חסם את דלת הכניסה לחדרו באמצעות מיטתו, התיישב על המיטה והמשיך לדרוש ממנה שתענה על שאלותיו. לאחר מכן, הנאשם איים על ש' באומרו "אני לא צריך את הבקבוק יש לי סכין בארון"; ובהמשך החזיר את שבר הבקבוק - לאחר שהשאיר אותו בפח של השירותים - וכאשר ש' שטפה את פניה וחזרה לחדר, הוא הצמיד אותו אליה ואמר: "את תקבלי דקירה אם תצעקי, ואם ההורים שלי ייכנסו תקבלי אחת לצוואר ונגמר הסיפור". עוד ובהמשך, הנאשם דקר את ש' ברגלה הימנית באמצעות שבר הבקבוק, וכתוצאה מכך נגרמה לה פציעה בדמות פצע דקירה בצד לטראלי-דיסטלי של רגל ימין.**

האירוע השני - כחודש עובר ליום 24.08.2016

67. **בסעיף 20 לכתב האישום, כזכור, נטען כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך כחודש עובר ליום 24.08.2016, הרס הנאשם במזיד מכשיר טלפון נייד השייך לש', מסוג "אייפון 5", בכך שזרק אותו אל עבר פח אשפה, וכתוצאה מכך נופץ המסך שלו והמכשיר נשבר.**

68. בעניין זה, ש' העידה בחקירתה הראשית, וסיפרה כך:

"נתתי לו להשתמש בטלפון שלי, רבנו איזה יום, אחרי תקופה שהיה אצלו בשימוש הוא בא להחזיר לי את

הטלפון והוא פשוט ניפץ לי את הטלפון על הפחים בשכונה" (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 20-22).

69. מנגד, הנאשם הכחיש ששבר את הטלפון הנייד של ש', הן במענה לכתב האישום והן בחקירתו הראשית (עמ' 70 לפרוטוקול, שורות 3-4). גם במהלך חקירתו הראשונה במשטרה (ת/14), הנאשם הכחיש זאת, ובחקירתו האחרונה, טען כי ה"אייפון" של ש' היה שבור מאז ומתמיד (ת/16, שורה 9).

70. בעימות בין שתי גרסאות אלה, ובשים לב להתרשמויותי מהעדים וקביעות המהימנות אשר פורטו על ידי קודם לכן - מצאתי ליתן אמון מלא בעדותה של ש', לפיה על רקע ריב שנתגלע בינם וכשבא הנאשם להחזיר לה את הטלפון הנייד השייך לה, הוא ניפצו על פחים שהיו במקום.

71. ויוער, כי לגרסתה של ש' אף מצאתי חיזוק, וזאת בתמונות של הטלפון שצולמו על ידי החוקר סעדון ביום 28.08.2016 והוגשו לבית המשפט כראיה (ת/5), ושבהם נראה הטלפון הנייד של ש' בעוד שהמסך שלו מנופץ לאורך צדו הימני. ודוק, יש בכך כדי לשמש כחיזוק לעדותה של ש', בשים לב לכך שטענתו של הנאשם במשטרה, לפיה מאז ומעולם הטלפון היה שבור, כלל לא נטענה בבית המשפט ומשממילא לא מצאתי, כאמור, ליתן אמון בגרסתו.

72. עוד יודגש, כי לאורך כל חקירתה הנגדית, ש' לא נחקרה על ידי ההגנה ולא נשאלה שאלות בנוגע לשבירת הטלפון על ידי הנאשם. והרי שכידוע, בהיעדר הסבר סביר לכך, מקום בו לא מוצגות בחקירה הנגדית לעד שאלות בנושא מסוים, כי אז ההנחה היא שאין מחלוקת באותה נקודה (י' קדמי **על הראיות**, חלק שלישי 1391 (הוצאת 1999)), וראו גם דבריו של בית המשפט המחוזי בעניין זה בת"פ (מחוזי חיפה) 43073-11-13 **מדינת ישראל נ' סלים זובידאת**, (07.01.2016), שם נקבע כי אמנם אין המדובר ב"כלל ברזל", אך ככלל, הימנעות מלחקור בחקירה נגדית על נקודות מהותיות - פועלת לחובת הנמנע.

73. **לאור כל האמור, שוכנעתי מעבר לספק סביר כי על רקע ריב שהתגלע בינם וכשבא הנאשם להחזיר לה את הטלפון הנייד השייך לה, הוא ניפצו על פחים שהיו במקום.**

האירוע השלישי - כחודשיים עובר ליום 24.08.2016

74. **בסעיף 21 לכתב האישום**, נטען כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך כחודשיים עובר ליום 24.08.2016, תקף הנאשם את ש', בכך שמשך אותה, היכה בראשה באמצעות ידיו, דחף אותה אל עבר הרצפה וירק לעברה.

75. בעניין זה, ש' העידה בבית המשפט ובחקירתה הראשית סיפרה כך:

"באחד המקרים, זה היה בפעם הראשונה שהוא הרים עלי ידיים, הייתי אצל חברה, רבנו כל הערב בטלפון, הלכתי לבית שלי ובדרך לבית שלי הוא התקשר אלי ושאל איפה אני, אמרתי לו שאני כבר לא אצל חברה שלי, סובבתי את הראש והוא היה כבר מאחורי, הוא התקדם איתי לדשא מאחורי ההוסטל באאאאא **ושם התחיל להביא לי סטירות, לתת לי אגרופים, לירות עלי, לקלל**. משם לקח אותי לבית ספר רשב"י **וגם שם הוא המשיך עם הסטירות, המשכנו ל"אאאא", שם הוא גם התקשר לחבר שלו שיבוא לשם כי הוא חשב שחבר שלו עשה לו משהו, אני לא יודעת בדיוק מה, חבר שלו הגיע, ב' חתך את חברו שלו ביד עם סכין יפנית. היו לי אז שני טלפונים, הוא לקח לי את שניהם, ליד חבר שלו בהתחלה הוא לא הרים עלי ידיים ואח"כ בשלב מאוחר הוא כן הביא לי סטירה לידו, אח"כ הוא שחרר אותי, אמר לו שילך הביתה וכי הוא סיים איתו אחרי שהם דיברו. אח"כ חבר שלו בא וניסה להרגיע את הנאשם כשהוא אמר לו ללכת הביתה ושלא ירים עלי יד. אחרי שחבר שלו הלך**

עמוד 30

הנאשם אמר לי לבוא אליו הביתה ואז בדרך לבית שלו הוא נתן לי את הטלפונים שלי ואמר לי לכו הביתה"
(עמ' 20 לפרוטוקול, שורות 13-1).

76. מנגד, במענה לכתב האישום הכחיש הנאשם את המיוחס לו לעיל, אולם לא התייחס לאירוע, בוודאי לא בלשון נהירה, בעת עדותו בבית המשפט. עוד קודם לכן, בעת חקירתו במשטרה, כשהוטחו בו הדברים, מסר הנאשם: **"לא עשיתי דבר כזה. ישבנו ודיברנו לא מעבר לזה. אם משהו קיבל כאפה שזה אני באותו מקרה היא נתנה לי כאפה בלחי כי רציתי לסיים את הקשר והיא אמרה שהייתי עם משהי אחרת ובגדתי בה. לא היה אחד כזה בשם מ' באותו זמן"** (ת/14, שורות 77-79).

77. בעימות בין שתי הגרסאות שלעיל, מצאתי להעדיף בצורה מובהקת ומלאה את גרסתה של ש' על פני זו של הנאשם, כפי שהיא הוצגה בחקירתו במשטרה ולדחות מכול וכול את הכחשתו.

78. כן ייאמר, כי אמנם מ' - שהוא אותו חבר שש' טענה שהיה במקום - העיד בבית המשפט ומסר כי לא היו דברים מעולם, כי הנאשם לא דקר אותו וכי לא נכח באירוע שבו הנאשם תקף את ש'. דא עקא, כפי שכבר קבעתי קודם לכן, לא מצאתי ליתן אמון בגרסתו של מ' כל עיקר, וזאת בשים לב להתרשמותי לפיה הגיע לבית המשפט על מנת לנקות את הנאשם, חבר ילדות שלו, ולשם כך אף היה מוכן לספר דברים שחוטאים לאמת. אשר על כן, לא מצאתי כי יש בעדותו של מ' כדי לכרסם בגרסתה של ש', שכאמור מצאתי כמהימנה וקבעתי שיש ליתן בה אמון מלא.

79. בהינתן אלה, הריני קובעת כי לא נותר ספק בליבי שכחודשיים עובר ליום 24.08.2016, מאחורי ההוסטל בשכונת אאאאא באאאאא, תקף הנאשם את ש' בכך שסטר לה, חבט בה באגרופיו וירק עליה. כן שוכנעתי מעבר לספק סביר, כי בהמשך לכך, עת היו ב"אאאא", הנאשם תקף את ש' בכך שסטר לה.

האירוע הרביעי - זריקת אבן על גבה של ש' וכליאתה

בבית הנאשם

80. **בסעיפים 22-24 לכתב האישום**, נטען כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך לאחר האירוע הנטען בסעיף 21 לכתב האישום, תקף הנאשם את ש' בכך שסטר לה בפניה, אחז באבן גדולה, זרק אותה לעברה ופגע בגבה. בהמשך, כך נטען, הנאשם הכניס את ש' לחדרו ואיים עליה בכך שאמר כי ירביץ לה. וכך, מיד ובהמשך, תקף הנאשם את ש' בכך שהיכה בפניה באמצעות ידיו, אחז בה בכוח ומנע ממנה לצאת את ביתו.

81. בעניין זה, סיפרה ש' בחקירתה הראשית בבית המשפט כך:

"היה עוד מקרה, גם רבנו, הוא התקשר אלי כל הלילה, בבוקר קמתי לבסיס, לא עניתי לו, נסעתי לבסיס, הוא דיבר איתי בטלפון ורצה שאחזור ושנדבר. התקשרתי למפקדת שלי, המצאתי לה איזה משהו, חזרתי לאאאאא, הגעתי ל"אאאא" תוך כדי שאני מדברת איתו בטלפון, הוא רצה שניסע לצימר ונדבר על הכל ונסדר הכל. כשאמרתי לו שאני לא מוכנה לבוא איתו לצימר הוא בא ונתן לי סטירה וכשבאתי לקום וללכת הוא הצמיד לי סלע לגב והתחלתי להתפרע לו בידיים ובדיוק עצר רכב עם שני גברים, הם ירדו מהרכב ושאלו אם הכל בסדר, אמרתי להם שלא, התחלתי לרוץ לכיוון שלהם ובדיוק עוד בחורה נעצרה עם רכב, עליתי לרכב שלה, הנאשם הכיר אותה, עלה לרכב וניסה לשכנע אותי לרדת מהרכב ולדבר איתו. לא הסכמתי ובסופו של דבר היא לקחה אותי לבית של סבתא שלי. באותו ערב הוא וחבר שלו שכנעו אותי לבוא שוב ולדבר עם הנאשם ולסדר את

העניינים איתו. הלכתי אליו לבית, מהבית של סבתא שלי, נכנסתי אליו לבית, נכנסנו לחדר של ההורים שלו, הוא בא ונתן לי שתי סטירות ואמר לי "זה היה כדי לעורר אותך" ותוך כדי התחיל לריב איתי ולהאשים אותי בדברים, הוא לא נתן לי לצאת. אחרי שעה או שעתיים הצלחתי לצאת מהחדר, לשחרר אותו ממני, יצאתי מהבית שלו וזהו" (עמ' 20-21 לפרוטוקול, שורות 15-26 ו-1-3, בהתאמה).

82. מנגד, גם לנקודה זו הנאשם לא התייחס מפורשות בעת עדותו בבית המשפט, והסתפק בכפירה במענה לכתב האישום במיוחס לו בסעיפים אלה, תוך שצוין כי ייתכן שש' הייתה בחדרו, אולם הוא בכל מקרה לא איים, תקף או מנע ממנה לצאת. גם בחקירתו במשטרה, כשהחשדות בעניין זה הוטחו בו, הוא השיב כי: **"הבחורה הזאת אובססיבית כל מה שהיא סיפרה לכם זה סיפור ולא נברא לקחה חלקים מהמציאות והתחילה להגיד דברים סתם שאני ירצה אותה לא אותה לא טוב לי איתה"** (ת/14, שורות 80-85).

83. בעימות בין שתי הגרסאות שלעיל, בשים לב להתרשמויותי ולקביעות המהימנות אשר נקבעו על ידי קודם לכן, מצאתי ליתן אמון מלא בגרסתה של ש' ולדחות מכל וכל את הכחשתו הכללית של הנאשם.

ואעיר, והדברים גם נכונים בכל הנוגע לקביעותי באשר למעשים המיוחסים לנאשם באירוע השלישי ובמקומות אחרים, כי ברי שהנאשם רשאי להתייחס או לא להתייחס בעדותו הראשית (והנגדית) לכל נקודה שהוא יחפוץ; והוא אף כלל אינו מחויב להעיד להגנתו, וסוברני להסתפק בכפירה בשלב המענה לכתב האישום. ועדיין, ככל שהנאשם עולה להעיד, כי אז יש מקום לצפות כי יתייחס בעדותו לכל הנקודות שבמחלוקת ויציג גרסתו שלו לאירועים הנטענים. דא עקא, כאמור, במקרה הנדון אין בנמצא בחקירתו הראשית או הנגדית של הנאשם כל התייחסות לאירועים הנטענים בסעיפים 22-24 לכתב האישום, ולדידי יש לזקוף זאת לחובתו. אם כי אדגיש, שהרשעתו במיוחס לו בסעיפים האמורים נסמכת על עדותה של ש', שכאמור מצאתי ליתן בה אמון מלא, ולא על הימנעותו של הנאשם לספר בחקירתו הראשית את גרסתו לאירועים הנטענים.

84. לאור האמור, הריני קובעת כי שוכנעתי מעבר לספק סביר כי במועד שאינו ידוע במדויק, אך עובר לאירוע הנטען בסעיף 21 לכתב האישום, תקף הנאשם את ש' בכך שסטר בפניה והצמיד אבן לגבה. כמו כן, ובהמשך למתואר לעיל, עת הגיעה ש' לביתו ונכנסה לחדרו של הנאשם, הלה תקף אותה בכך שסטר פעמיים בפניה, ומנע ממנה לצאת מהחדר.

לצד האמור, יצוין כי ש' לא סיפרה בעדותה שעם כניסתה לחדר הנאשם איים עליה בכך שירביץ לה, או בכלל. על כן, ובהיעדר ראיות לכך, הרי שמן הנמנע לקבוע כי הוכח האיום המיוחס לנאשם בסעיף 23 לכתב האישום.

האירוע החמישי - איום טלפוני על ש' ועל חברתה

85. בסעיפים 25-26 לכתב האישום, נטען כי ביום 20.08.2016 איים הנאשם על ש' בכך שאמר לה: **"את לא יהיו לך ילדים היום אני רוצה אותך אני גומר אותך ישרמוטה"**. כן נטען, כי בהמשך למתואר לעיל, חייג הנאשם למכשיר הטלפון הנייד של חברתה של המתלוננת [הכוונה לל' - נ.ש.מ], ואיים עליה בפגיעה במתלוננת בכך שאמר לה: **"תגידי לחברה שלך שהיא מתה"**.

86. בכל הנוגע לאיומים עליה, בחקירתה הראשית בבית המשפט ובשטף דבריה, ש' לא סיפרה אודות איום זה. אולם, לאחר שנשאלה על ידי התובעת, סיפרה ש' כי הנאשם שוחח עימה בטלפון ואיים עליה, אך לא זכרה מה היה תוכן האיום. לאחר מכן, לאחר שזיכרונה רוענן, סיפרה ש' כי הנאשם **"איים שהוא ירצח אותי ואמר לי: 'לא יהיה לך**

ילדים, היום אני רוצח אותך, היום את מתה" (עמ' 21 לפרוטוקול, שורות 9-15).

אשר לאיומים על חברתה של ש', הוגשה - **בהיעדר התנגדות מצד ההגנה** - לבית המשפט הקלטה של שיחה בין ל' לנאשם (ת/7), שבסופה נשמע האחרון בבידור - כפי שגם מופיע בתמלול השיחה שנעשה על ידי החוקר סעדון והוגש לבית המשפט (ת/13) - אומר **"טוב תמסרי לחברה השרמוטה שלך שהולכת למות הבת זונה, יש לה שתי דקות להתקשר אלי, תתקשרי אליה ותודיעי לה את זה"**. הקלטה זו הושמעה לל' בעת עדותה בבית המשפט, והיא אכן אישרה שזו השיחה שב' דיבר איתה.

87. מנגד, במענה לכתב האישום, הנאשם הודה באיומים על ל', אך כפר באיומים על ש'. דא עקא, בחקירתו הראשית בבית המשפט, כשנשאל על ידי הסנגור: **"מה אתה אומר על סעיף 25 לכתב האישום? וסעיף 26?"**, השיב הנאשם: **"אני לא זוכר אבל יכול להיות שהיה. כן קיללתי, כן איימתי"** (עמ' 69 לפרוטוקול, שורות 19-20). גם בהמשך, הנאשם אישר כי איים על ל' (עמ' 73 לפרוטוקול, שורות 11-12).

88. בהינתן כל אלה, מששוכנעתי כי גם לאחר שזיכרונה רוענן וחרף השאלה המדריכה, ש' סיפרה את הדברים כפי שנזכרה בהם וכפי הווייתם; בשים לב להקלטת השיחה שהוגשה; ולהודאתו של הנאשם עצמו במיוחס לו בסעיפים אלה - **הרי שלא נותר בליבי ספק כי: ביום 20.08.2016 איים הנאשם על ש', באומרו "לא יהיו לך ילדים, היום אני רוצח אותך, היום את מתה"; וכי בהמשך, איים על ל', חברתה של ש', בכך שבמהלך שיחת טלפון עימה, אמר לה: "תמסרי לחברה השרמוטה שלך שהולכת למות הבת זונה"**.

בנקודה זו אעיר למען הסר ספק, כי לא נעלמה מעיני העובדה שנוסח האיומים שהוכח בפני מעבר לכל ספק סביר אינו זהה בדיוק לנוסח הנטען בכתב האישום. ועדיין, ברי שבית המשפט רשאי להרשיע את הנאשם באיום באותו נוסח שהוכח מעבר לספק סביר, ואין משמעות הדברים כי יש לזכותו מהאישומים הרלוונטיים, ששם נוסח האיומים שונה קמעה.

בטרם סיום

89. קודם לחתימת הכרעת הדין, מצאתי להתייחס לכמה נקודות שעלו במהלך השמעת הראיות, ושלא נדרשתי להן לצורך קביעת אשמתו או חפותו של הנאשם.

90. במהלך הבאת הראיות, עלה מעדותו של הנאשם כי בעת פגישתם "באאאא" (באירוע הראשון), הוא הסריט בטלפון הנייד את ש' מאחר שהיא סיפרה לו **"כל מני סיפורים"** (עמ' 78 לפרוטוקול, שורות 23-24), ו**"אמרה שהיא שמה לי משהו בכוס והבהילה אותי ורציתי לצלם את זה. לא כל יום אני שומע סיפור כזה"** (עמ' 79 לפרוטוקול, שורות 4-6). גם ש' סיפרה כי הנאשם הסריט אותה לאחר שחשד כי היא עשתה לו משהו, אלא שלטענתה זה היה באמצעות הטלפון הנייד שלה (עמ' 13 לפרוטוקול, שורות 19-20).

כמו כן, בדו"ח הצפייה שנערך על ידי רס"מ אלון שדה והוגש בהסכמה לבית המשפט, צוין בין היתר, כי הלה צפה בשני סרטונים שאותם צילם הנאשם, ובהם הוא מדבר על דבר שש' עשתה לו **"ובכך רצתה לדפוק אותו"**, ואילו ש' לא מגיבה. גם על גבי הדיסק שהוגש לבית המשפט (ת/7) נרשם, בין היתר, "סרטון מצלמת חשוד". אולם, בית המשפט לא הצליח לאתר סרטונים אלו בתוכן הדיסק, ומכאן שממילא גם לא צפה בהם. ועדיין, ייאמר כי עסקינן בדברים שאינם נוגעים לליבת המחלוקת, ועל כן כאמור, לא נדרשתי לעניין לצורך הכרעה בשאלת אשמתו או חפותו של הנאשם. אדרבה, אף אם אלך לשיטתו של הנאשם, כי אז דווקא בעובדה שהוא מאלץ את ש' להתוודות בפניו בעודו מסריט אותה בטלפון הנייד, יש כדי ללמד אודות השתלטות שלו כלפיה ועל כך שנהג בה מנהג בעלים, משל הייתה קניינו האישי, ותוך

שנלוה לדברים אף ממד של השפלה.

91. נקודה נוספת שאתייחס אליה עלתה בעדותו של החוקר סעדון, והיא שש' פחדה להגיע לעימות עם הנאשם, וכי גם יתר העדים פחדו להגיע לתחנת המשטרה (עמ' 57-58 לפרוטוקול, שורות 14-17 ו-2-7; עמ' 59 לפרוטוקול, שורות 2-6).

כאן יוער, וזאת למעלה מהצורך בלבד, כי גם למשמע ולמקרא העדויות שהוצגו לבית המשפט, התקבל בליבי רושם דומה לזה שהציג החוקר סעדון. כך, מעדויותיהן של ל' וס' בבית המשפט, התרשמתי כי השתיים בכל מחיר אינן מעוניינות לדבר סרה בנאשם. למשל, ל' אמנם טענה כי אינה חוששת מהנאשם, אך משפת גופה ניתן היה להתרשם כי המעמד מפחיד אותה, וכי היא חוששת לומר דבר שלשיתתה עלול לסבך את הנאשם. ונדמה כי לא בכדי, היא אישרה בחקירתה הנגדית כי עובר להגעתה לבית המשפט היא אמרה לש' שהיא **"הסתבכה"** בגללה, בכך שהזמינו אותה למתן עדות (עמ' 40 לפרוטוקול, שורות 2-3). רושם דומה אף מתקבל למקרא העדות שמסרה במשטרה (ת/8), שם היא ציינה כי **"אינה רוצה להיכנס לסיפור הזה"** ונעדרה כל רצון לשתף פעולה עם החוקר.

גם בכל הנוגע לעדותה של ס' בבית המשפט, מתקבל הרושם כי זו חוששת לומר דברים שעלולים להרע לנאשם, ועל כן היא נטתה להתחמק ממתן תשובות נחרצות, תוך שהדגישה כי אינה **"חברה כל כך טובה של ש"** וכי אינה יודעת את שאירע, למעט כך שש' והנאשם לא הסתדרו **"כמו אצל כל זוג"**.

ושבו, להתרשמויותי אלו לא הייתה השפעה על קביעת אשמתו או חפותו של הנאשם, והדברים נאמרים אך באופן כללי ובבחינת למעלה מהצורך. שכן, למעט הנתען בסעיף 26 בכתב האישום, ל' וש' לא היו עדות ישירות לאירועים הנתענים, וממילא אין בעדותן כדי לשפוך אור, גם לא בצורה עקיפה, על שהתרחש, או כדי לחזק או להפריך את גרסתו של מי מהנצים.

סוף דבר

92. כללם של דברים, לאורכה של הכרעת דין זו קבעתי את אשמתו או חפותו של הנאשם בכל סעיף וסעיף בכתב האישום. אולם, למקרא כתב האישום עוד מלכתחילה, עולה כי המעשים המיוחסים לנאשם בסעיפי העובדות אינם עולים בקנה אחד עם סעיפי החיקוק שבהם הוא הואשם. שכן, למשל, על אף שבסעיפי העובדות מיוחסים לנאשם **לא פחות מארבעה עשר מעשי איום**, בסעיפי החיקוק הוא הואשם **בשלוש עבירות איומים בלבד**; על אף שבסעיפי העובדות מיוחסים לנאשם **שני מעשי פציעה**, בסעיפי החיקוק הוא הואשם **בעבירת פציעה אחת בלבד**; על אף שבסעיפי העובדות מיוחסות לנאשם **חמישה מעשי תקיפה סתם**, בסעיפי החיקוק הוא הואשם **בשלוש עבירות בלבד של תקיפה סתם של בת זוג**.

מן הראוי כי מנסחי כתבי האישום יתנו על כך את דעתם, אולם זאת מכאן ולהבא. באשר לכתב האישום דנן, נדמה כי בגין כל אירוע, גם אם נטען כי הנאשם ביצע במסגרתו כמה עבירות, יוחסה לו עבירה אחת בלבד מאותו סוג. לאמור, גם אם באירוע הראשון ביצע הנאשם אחד עשר מעשי איום, יוחסה לו בגין אירוע זה עבירה אחת בלבד של איומים; ועל אותו משקל, אם באירוע הרביעי יוחסו לנאשם שני מעשים של תקיפה סתם, עדיין בגין מעשיו באירוע זה, יוחסה לו עבירה אחת בלבד של תקיפה סתם של בת זוג. וכך, הנאשם איים בשלושה אירועים שונים, ועל כן מיוחסות לו שלוש עבירות של איומים; הנאשם תקף את ש' בשלושה אירועים שונים, ועל כן מיוחסות לו שלוש עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, וכך הלאה.

בהינתן היגיון זה של הדברים, והגם אם הדבר עושה חסד של ממש עם הנאשם, הרי שאם מצד אחד קבעתי בכמה מקומות באירוע הראשון כי לא הוכח שהנאשם איים על ש', הרי שלא יהיה בכך כדי לסייע לנאשם, שכן די בקביעה אחת שהוא ביצע באירוע זה עבירה של איומים, כדי להרשיעו בעבירה זו (בעבירה אחת של איומים, בגין האירוע הראשון); מצד שני, אם באירוע הרביעי קבעתי כי לא הוכח שהנאשם איים על ש' - בהתאם להגיונם של הדברים שעליו עמדתי לעיל (כאשר בסעיף העובדות באירוע זה מיוחס לנאשם מעשה איום אחד) - הרי שיש לזכותו מעבירת איומים אחת, הגם אם במסגרת האירוע הראשון לבדו, קבעתי כי הנאשם ביצע יותר משלושה מעשי איום. כך גם, במסגרת הכרעת הדין קבעתי כי הנאשם ביצע שני מעשים של כליאת שווא ושני מעשים של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. ועדיין, מאחר שיוחסה לו עבירה אחת בלבד בסעיפי החיקוק, והגם אם יש בכך כדי להקל עימו שלא בצדק, הרי שעדיין אלך לשיטתה של המאשימה וארשיע אותו בעבירה אחת בלבד מכל סוג.

93. לאור כל האמור זה עתה, ובשים לב לקביעותי בהכרעת הדין, הריני לזכות את הנאשם מעבירה אחת של איומים, ולהרשיעו בשתי עבירות של איומים, לפי סעיף 192 חוק העונשין; בעבירה אחת של כליאת שווא, לפי סעיף 377 לחוק העונשין; עבירה אחת של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; עבירה אחת של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; עבירה אחת של פגיעה של בן זוג כשעברין מזוין, לפי סעיף 335(ב) לחוק העונשין (יצוין כי גם הניסוח של סעיף החיקוק שבו הורשע הנאשם לוקה בחסר, אולם מטבע הדברים עוד אתייחס לכך בעת גזירת הדין); ושלוש עבירות של תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

הצדדים יטענו כעת לעונש.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ח, 12 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.